

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 K 014295 15 K
Dana, 14.06.2016. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Paše Softić kao predsjednika vijeća, Merside Sušić i Huse Porobića, kao članova vijeća, sa zapisničarem Suadom Zulić, u krivičnom predmetu protiv optuženog K.S. zbog krivičnog djela - Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 383. stav 3 u vezi sa stavom 1. u vezi sa članom 55 Krivičnog Zakona Federacije Bosne i Hercegovine, po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj: T03 OKT 0030705 13 od 31.08.2015.godine, koja je potvrđena dana 11.09.2015. godine, nakon održanog glavnog pretresa dana 09.06.2016. godine, u prisustvu tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog Kantona, Dražena Miličevića, dana 14.06.2016. godine, donio je i javno objavio,

P R E S U D U

OPTUŽENI

K.S. zvan „P.“, sin R. i majke Lj. rođene M., rođen ... godine u P., opština ..., po zanimanju telefonista, zaposlen u JU Dom Zdravlja Živinice, pismen sa završenom srednjom školom, oženjen, otac dvoje djece, srednjeg imovnog stanja, Hrvat, državljanin BiH, JMBG ..., neosuđivan

Na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OPTUŽBE

Da je:

1. U vremenskom periodu od 01.01.2010. godine do 21.11.2012. godine u Ž., radeći kao odgovorna osoba u svojstvu predsjednika Sportskog kluba slijepih i slabovidnih lica opštine Živinice (U daljem tekstu: "Klub slijepih"), svjestan da iskorištavanjem svog službenog položaja pribavlja sebi imovinsku korist, što je i htio, postupio suprotno članu 4. stav 3 Zakona o udruženjima i fondacijama („Službene novine FBiH“ Broj: 45/02), kojim je propisano da članovima upravljačkih tijela i odgovornim licima nije dopušteno direktno ili indirektno sticanje dobiti ili druge

materijalne koristi ostvarene iz djelatnosti udruženja ili fondacija, kao i suprotno članu 18. stav 1, alineja 7 i 9 Statuta „Kluba slijepih“ iz Januara 2005. godine, kojim je propisana dužnost članova kluba da se savjesno odnose prema imovini kluba i da ne čine ništa što bi moglo nanijeti materijalnu i moralnu štetu klubu, pa je tako u navedenom periodu preuzimao pazar od odigranih igara na sreću – tombole (čikmina), koje je organizovao „Klub slijepih“ u poslovnim prostorijama Restorana „OKO“ u Živinicama, u ukupnom iznosu od 92.158,00 KM, od kojeg iznosa je 36.035,00 KM položio na blagajnu Kluba slijepih, od toga iznosa je 33.522,00 KM položio na račun „Kluba slijepih“ otvoren u „NLB Tuzlanskoj banci“, dok ostatak novca u iznosu od 56.123,00 KM nije položio na blagajnu kluba niti uplatio na račun, već je taj novac prisvojio za sebe, na koji način je sebi pribavio korist u navedenom iznosu a „Klubu slijepih“ nanio štetu u istome iznosu.

2. U vremenskom periodu od 13.09.2010. godine do 18.02.2011. godine u Živinicama, radeći kao odgovorna osoba u svojstvu predsjednika „Kluba slijepih“, svjestan da iskorištavanjem svog službenog položaja pribavlja sebi imovinsku korist, što je i htio, postupio suprotno članu 18. stav 1, alineja 7 i 9 Statuta „Kluba slijepih“ iz Januara 2005. godine, kojim je propisana dužnost članova kluba da se savjesno odnose prema imovini kluba i da ne čine ništa što bi moglo nanijeti materijalnu i moralnu štetu klubu, na način da je za vozilo marke „Opel Vivaro“ kombi LWB, koje je dana 29.08.2007. godine, kupljeno od ABC „Boras“ d.o.o Mostar za iznos od 29.000,00 KM, od čega je „Klub slijepih“ izdvojio sredstva u iznosu od 17.000,00 KM, odnosno 58,62 % vrijednosti vozila, a on sredstva u iznosu od 12.000,00 KM, odnosno 41,38% vrijednosti vozila, a koje vozilo je kupljeno na ime H.M., radi oslobađanja od plaćanja poreskih i carinskih dadžbina, te je nakon isteka roka zabrane prodaje od 36 mjeseci, zaključio ugovor o prodaji tog vozila sa H.M. kao prodavcem u kojem ugovoru nije navedena cijena vozila i gdje H.M. nije isplatio nikakav novac za to vozilo, nakon čega je dana 18.02.2011. godine isto vozilo prodao AC „Morankić“ d.o.o. Tuzla za iznos od 20.000,00 KM, koji novac u iznosu od 11.724,00 KM, odnosno 58,62 % od prodajne cijene vozila, nije položio na blagajnu, niti uplatio na račun „Kluba slijepih“, nego je sav novac zadržao za sebe, na koji način je sebi pribavio korist u iznosu od 11.724,00 KM, a Klubu slijepih nanio štetu u istome iznosu.

3. Dana 05.10.2011. godine, u Živinicama, radeći kao odgovorna osoba u svojstvu predsjednika „Kluba slijepih“, svjestan da iskorištavanjem svog službenog položaja pribavlja sebi imovinsku korist, što je i htio, postupio suprotno članu 18. stav 1, alineja 7 i 9 Statuta „Kluba slijepih“ iz Januara 2005. godine, kojim je propisana dužnost članova kluba da se savjesno odnose prema imovini kluba i da ne čine ništa što bi moglo nanijeti materijalnu i moralnu štetu klubu, pa je tako sa B.F. zaključio kupoprodajni ugovor za vozilo marke „Opel Combo“, vlasništvo Kluba slijepih na iznos od 1.500,00 KM, iako je B.F. za predmetno vozilo platila stvarnu cijenu od 5.000,00 KM, koji novac nije položio na blagajnu, niti uplatio na račun „Kluba slijepih“, nego je sav novac zadržao za sebe, na koji način je sebi pribavio korist u iznosu od 5.000,00 KM, a „Klubu slijepih“ nanio štetu u istome iznosu.

Dakle, da je kao odgovorna osoba Federaciji, iskoristio svoj službeni položaj kako bi pribavio sebi korist i drugome nanio kakvu štetu, a pribavljena imovinska korist prelazi iznos od 50.000,00 KM

Čime bi počinio produženo krivično djelo - Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 383. stav 3 u vezi sa stavom 1. u vezi sa članom 55 Krivičnog Zakona Federacije BiH.

Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Na osnovu člana 212. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni Sportski kluba slijepih i slabovidnih lica opštine Živinice se upućuje da imovinsko pravni zahtjev može ostvarivati u parničnom postupku.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj: T03 OKT 0030705 13 od 31.08.2015.godine, koja je potvrđena dana 11.09. 2015. godine, optužen je K.S. zbog krivičnog djela - produženo krivično djelo - Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 383. stav 3 u vezi sa stavom 1. u vezi sa članom 55 Krivičnog zakona Federacije BiH.

Na glavnom pretresu izvedeni su dokazi optužbe i dokazi odbrane, pa su kao svjedoci optužbe na glavnom pretresu direktno i unaksno ispitani I.M., B.A., B.V., K.S., J.J., H.M., R.M., B.A., K.H., M.S., B.F., J.J.1, vještak Hadžić Lejla, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog K.S. MUP TK PU Živinice od 20.02.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka I.M. MUP TK PU Živinice od 29.11.2012. i od 13.07.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka B.A. MUP TK PU Živinice od 06.12.2012. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka B.V. MUP TK PU Živinice od 22.05.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.S.1 MUP TK PU Živinice od 21.05.2015.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka J.J. MUP TK PU Živinice od 05.11.2013. i od 11.03.2014.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka H.M. MUP TK PU Živinice od 30.11.2012. i od 21.05.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka R.M. MUP TK PU Živinice od 13.07.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka B.A. MUP TK PU Živinice od 03.07.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.H. MUP TK PU Živinice od 24.06.2015. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka M.S. MUP TK PU Tuzla od 26.05.2015.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka B.F. MUP TK PU Živinice od 13.12.2012.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka J.J.1 MUP TK PU Živinice od 11.03.2014. i od 20.05.2015. godine, zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta i dokumentacije broj 08-02/3-3-04.3-133/13. od 05.11.2013. godine, Rješenje Ministarstva pravosuđa i uprave broj UP1-06/1-05-060386/12. od 28.12.2012. godine, Rješenje Ministarstva pravosuđa i uprave broj 06/1-05-2706/05. od 14.03.2005. godine, Rješenje Ministarstva pravosuđa i uprave broj 06-213-61/98. od 23.03.1998. godine, Statut Sportskog kluba slijepih i slabovidnih Opštine Živinice od januara 2005. godine, Zahtjev za izdavanje naredbe za pretresanje MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-04.3-12359/12. od

19.11.2012.godine, Naredba za pretres Općinskog suda u Živinicama broj 33 0 K 048048 12 Kpp od 21.11.2012. godine, Zapisnik o pretresanju MUP TK Tuzla broj 08-05/6-1-49/12. od 22.11.2012. godine sa priložima, Izvještaj o izvršenom pretresanju MUP TK, broj: 08-05/6-1-04.3-12359/12 od 22.11.2012 godine podnesen Opštinskom sudu u Živinicama, Izvještaj o izvršenom pretresanju MUP TK, broj: 08-05/6-1-04.3-12359/12 od 22.11.2012 godine podnesen Kantonalnom tužilaštvu TK Fotodokumentacija MUP TK Tuzla broj 08-05/6-1-890/12. od 14.12.2012.godine, Ugovoro o dugoročnom kreditu broj ... od 17.08.2007. godine, Dopis –dostava podataka Sportski klub slijepih i slabovidnih Općine Živinice broj 15/07. od 03.08.2007. godine, Dnevnik blagajne od 29.08.2007. godine, Nalog blagajni od 29.08.2007. godine, Račun A.C. Boras d.o.o. Mostar broj 796-15-75 od 30.08.2007. godine, Akt A.C. Boras d.o.o. Mostar od 29.08.2007. godine, Izvod broj 27, UniCredit Zagrebačka banka od 24.05.2007. godine, Primitak broj 1036558 od 31.08.2007. godine, Karton vozila od 22.06.2015. godine, Rješenje Odsjek za carine Grupa za procedure broj 03/4-2- UP/I-3203/07. od 07.09.2007. godine, Ugovor o komisionoj prodaji motornih vozila broj X0766 od 13.09.2010. godine, Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-17/13. od 30.01.2103. godine, Kupoprodajni ugovor broj 252011 od 30.01.2013. godine, Kupoprodajni ugovor broj 003/03. od 27.01.2003. godine, Račun broj 89/03. od 17.04.2003. godine, Račun broj 90/03. od 17.04.2003. godine, Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-233/12. od 13.12.2012.godine, Priznanica broj 04149 od 05.10.2011. godine, Kupoprodajni ugovor bez datuma, Naredba za vještačenje ekonomske struke KTTK od 10.06.2015. godine, Nalaz i mišljenje vještaka Hadžić Lejle od 19.08.2015. godine, Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-88/15. od 22.06.2015. godine, sa prilogom - DOKAZ - u smeđoj koverti, Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP TK Tuzla broj 08-05/6-1-206/12. od 22.11.2012. godine, Knjiga prometa od 14.11.11-14.11.212. od 06.09.2010. - 07.09.2011.godine, Sveska prometa od 26.07.2011-21.11.2012.godine, Šest (6) listova prometa od 05.06.2014, 19, 20. i 21.11. 2012. godine, Sedam (7) korištenih tombolskih listića (kartica), Knjiga prometa od 02.09./08-12.01.2011. godine, Dvadeset sedam (27) obračunskih listova, 13.09. 14.09, 15.09, 20.09, 21.09, 22.09, 27.09, 28.09, 29.09., 04.10, 03.10, 06.10, 11.10, 12.10, 13.10,18.10, 19.10, 20.10, 25.10, 26.10, 27.10, 01.11, 02.11, 03.11.2010. godine i 06.04, 07.04. i 08.04.2010. godine, Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-99/15. od 15.07.2015. godine, Blagajnički dnevnik za 2010. godinu red.broj 1 do 9 i od 14. do 21., Blagajnički dnevnik za 2011. godinu od red.broj 1 do 22., Blagajnički dnevnik za 2012.godinu od red.broj 30. do 37, Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-228/12. od 06.12.2012. godine, Dnevnici blagajne od 07.10.2010. godine do 14.10.2010. godine, 22.10.2010. god, 22.10.2010.g. sa priložima naloga blagjani, Račun, broj 131-0049; 000378/10; Predračun 66/10, Račun broj 213-0049; 199-0049; Predračun br.7925/2010 Račun br.000313/10, Predračun br.56/10, Račun br.165-0049, 130-0049, 117-0049, 97-0049,84-0049, 65-0049, 500056-0000, 51-0049, 07/10, 04/10, 34-0049, 080801/140, 02/10, 12-0049 Dnevnici blagajne od 03.08/11. g. 08.08/11. g, 11.8/11.g, 19.8/11. 25.8/11, 02.09.11. g. 28.09.11.g, 21.10/11, 11.11/11.g, 15.12.2011.g, 23. 12. 2011.g. sa priložima, 27 (dvadeset sedam) računa (od 01-27), Dnevnici blagajne od 09.01.12, 12.01.12. g, 19.01.12, 26.01.12, 2.2.12, 16.2.12,

23.2.12, 8.3.12, 15.3. 12.g, 28.3.12.g, 06.4.12.g, 10.4.12. g, 30.4.12.g, 3.5.12.g, 10.5.12.g, 21.5.12.g, 31.5.12, 6.6.12.g, 18.7.12, 26.7.12, 2.8. 12, 17.8.12.g, 23.8.12.g, 01.10.12, 10.10. 21, 15.10.12.g, 25.10.12.g, 16.11.12, 23.11.12, sa priložima, nalazi blagajni i računi 15 (petnaest) (račima 1-15) Predračuni AC Boras br. 026-03-07 od 10.03.2007. sa ponudom br. 140-03-07 i primitak br. 1036558 na iznos od 25.000 KM, Anulerni plan, kupoprodajni ugovor br. 003/03 od 27.01.2003. godine, račun br.84/03, 50/03, Statut Sportskog kluba slijepih i slabovidnih općine Živinice od 2015. godine, Pravila igre na sreću 8-08/02. Rješenje PUF-br.13/08-15-6-2636-1/12. od 24.03.12.g. Rješenje br. 06/1-05-2706/05. od 14.03.05. g.i 06-213-61/98 od 23.03.1978. godine, Uvjerenje o poreznoj registraciji i obavještenje br.04-32-5-1-1209312130000/02. od 18.12.02. godine, Analitička kartica blagajne za 2010, 2011. i 2012. godinu, Analitička kartica transakcijskog računa za 2010, 2011. i 2012. godinu, Ugovor o dug.kreditu br.131596435 od 17.08.2007.godine, Dosatava podataka 15/07, Dnevnik blagajne od 29.08.2007. godine sa priložima i nalog blagajne, Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta MUP TK PU Živinice broj 08-05/6-1-71/15. od 20.05.2015.godine, Analitička kartica Sportski klub slijepih i slabovidnih Živinice, transakcijskog računa ... za period 01.01.2010-31.12.212. godine sa priložima, Bankovni izvodi (50 izvoda -2010. g. (72- izvoda-2011. godina, 74 Izvoda -2012. godina), Analitička kartica SKSS Živinice prelaznog računa ... za 2010, 2011. i 2012. godinu, Izvod i kaznene i operativne evidencije za osumnjičenog K.S. PU Živinice broj 08-05/6-1-109/13. od 14.03.2013. godine, Popis troškova

Tužilac Dražen Miličević u uvodnom izlaganju je naveo da će optužba u toku dokaznog dokazati da je optuženi K.S., počinio produženo krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, koje će dokazati saslušanjem svjedoka, vještaka ekonomske struke i materijalnim dokazima, na kojima se zasniva optužnica.

Branilac optuženog K.S. u uvodnom izlaganju je naveo da će dokazivati da se u radnjama optuženog nisu stekla obilježja bića krivičnog djela koje mi se stavlja na teret, te da se u radnjama optuženog eventualno odnose obilježja finansijskog prekršaja, a ne obilježja krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, niti bilo kojeg drugog krivičnog djela i optuženi se pridružio navodima svog branioca.

Svjedok I.M. kao zaposlenik „Sportskog klub slijepih i slabovidnih osoba općine“ Živinice u direktnom ispitu tužioca, naveo je da nije predstavnik Kluba, da je to J.J.1, da je u „Klubu slijepih“, radio od septembar 2010.godine do novembra 2012.godine, da je bio vođa čikmine i da su to poslovi koje je radio bili da pripremi blokove listiće za odigravanje igre na sreću, sa dva, tri radnika koja se održavala u Živinicama, da je to organizovano u „Klubu slijepih“ i način poslovanja je organizovao predsjednik „Sportskog kluba“ K.S.. Navodi da je novac od prodatih listića krajem smjene sam prikupljao i nakon završetka smjene predavao K.S. koji je dalje predavao J.J. koji su predavali na banku ili K.DŽ. Listiće su prodavali po cijeni od dvije marke, tri marke i pet maraka, ne sjeća se da su listiće prodavali za marku. Objasnio je da je vođena evidencija prodatih listića koju je sam vodio, svi prodati listići su evidentirani tako što se upiše početni broj na seriji i krajnji broj na seriji, i nisu bili evidentirani po stvarno prodetim cijenama, nego su

evidentirani po jednu marku, a prodavani su po dvije, tri i pet maraka, evidenciju da su prodate po jednu marku evidentirao je po nalogu K.S. koji je organizovao poslovanje kluba i sve aktivnosti u klubu. Poznato mu je da je klub raspolagao sa vozilima u tom periodu, misli Sportski klub, vozilo „Opel 2“ kombi, nije mu poznato kako je kupljeno to vozilo je najviše koristilo Udruženje slijepih i Sportski klub, ne zna da ga je optuženi koristio u privatne svrhe. Tužilac je svjedoku predočio dio iskaza koji je dao PU Živinice dana 13.07.2015.godine, da je tada naveo „Koliko znam vozilo „Opel Vivaro“ kombi koji je kupljen najviše su vozili K.S. supruga A. kao i njegov sin M. zv. „M.“. Ja kao vozač sam jedanput vozio taj kombi i to za lične potrebe K.S.“. svjedok je izjavi da je tačno to što piše u zapisniku.

U unakrsnom ispitu branioca optuženog, je potvrdio da je radio u Klubu slijepih Živinicama od septembra 2010.godine do novembra 2012.godine i da u tom periodu nije bio osiguran, ali je primao naknadu za svoj rad mjesečno 500 maraka, da je radio najmanje 30 mjeseci. Potvrdio je da K.S. nije nikad odnio pare da preda u banku, niti je digao novac u banci, to su radili J.J. ili K.DŽ. U odnosu za pečat kluba i faksimil potpisa, navodi da nije bio samo u kancelariji, da ga je nosio sekretar kluba J.J. lično u svom neseseru.

U dodatnom ispitu tužioca, objasnio je da ne zna, je li optuženi znao ili nije znao, ko koristi njegov faksimil, ali je samo znao je da nije kod njega taj faksimil koji je bio dostupan čak i njemu pošto je ovjeravao knjigu i da mu nije poznato da je optuženi znao ako neko kosi njegov faksimil. Tužilac mu je predočio dio iskaza iz istrage u gdje je izjavio „Ukoliko je neko koristio K.S. faksimil uvijek je znao za to“, svjedok je ostao kod iskaza sa glavnog pretresa, da je faksimil, potpis, ime i prezime K.S., bio je dostupan, ne zna šta je i kakvu dužnost obavljao J.J., sekretar udruženja K.DŽ., misli da K.S. nije znao u svakom momentu, ali da zna da je bio dostupan i pečat udruženja i pečat kluba i faksimil K.S..

Svjedok B.S. u direktnom ispitu tužioca je naveo da radio u „Sportskom klubu slijepih“, da je dobio otkaz, dana 15.03.2010.godine, objasnio je da je radio na igrama na sreću „Bingo igra“, čikmina u zatvorenom prostoru, gdje se prodaju listići, uzima novac, izvođač je „Sportski klub slijepih“, prodaju se listići i uzima se nadoknada 10% poreza, 10% „Sportskom klubu“, a 80% se raspoređuje na igre na dobitak znači peterac, deseterac i cijela kao petnaesterac, da je bio je prodavač, odnosno dva prodavača, jedan koji čita brojeve loptice izvlačenja i jedan koji vodi knjigu i novac raspoređuje. Navodi da je on prije nego je dobio otkaz, bio voditelj knjige, a po potrebi je ako je gužva prodavao listiće, po cijeni, jedno vrijeme davno po jednu marku a više godina bilo je dvije, tri i takozvana partija „ljuta“ ona je pet maraka, a u knjige su unosili da je prodaja po jednu marku, nisu evidentirani u knjigu cijene prodaje, pravilo se non stop po jednu konvertibilnu marku kao da je prodavano, iako je prđavano po dvije i tri marke. Pored toga navodi da je K.S. je bio predsjednik „Sportskog kluba“, voditelj i organizator svega, bio je Upravni odbor, ali nezvanično mnogi nisu znali ništa o tom „Sportskom klubu“ o Upravnom odboru tako da je K.S. bio omega i glava svega, a nalog da tako vodi knjige mu je dao K.S. i dok je radio pazar nakon završetka radnog dana predavao je lično predsjedniku „Sportskog kluba“, K.S. i nije mu poznato šta je radio sa tim novcem. Sjeća se da je klub imao vozilo „Opel kedi „ ili „Opel kombo tur“, da je

pred njegov otkaz kupljeno vozilo „Livaró“ veliki novi kombi, koji je vozio dok je radio i poslije otkaza, jer se zadržao još jedan mjesec, kad je kupljen tačno i šta se dešavalo na čiji račun ne zna, kupovan je na lizing preko „Sportskog kluba“ udruženja i da je rata bila sedamsto i kusur maraka kredita mjesečna, to zna, jer je čuo da se tako priča, za plaćanje u gotovini ne zna da ga je bilo. Vozilo je bilo i privatno i službeno, vozili su ga zaposlenici i privatno ga je vozio sin, K.S. vozila je njegova supruga, vozio ga je on, vozile su njegove kolege i službeni je bio najmanje.

Branilac optuženog K.S. u unakrsnom ispitu svjedoka na upit branioca, svjedok je potvrdio da je raspoređivanje novca koji se prikupi 80% išlo kao isplata igračima po onoj cijeni koji je naplaćen od igrača, ne po cijeni od jednu marku, nego po onoj cijeni koliko je dobijeno. Nadalje navodi na upit branioca da je samo preostalih 20% u stvari prikazivano kao prodaja po jednu marku, ne po stvarnoj prodaji, što je ostajalo klubu i što je išlo dobavljaču. Što se tiče privatnog korištenja vozila ostao je kod tvrdnje da ga je samo u privatne svrhe koristio K.S., jer tada mu je mlađi sin trenirao rukomet, da ih je obično vozio i rukometaše, kasnije je saznao da je naplaćivao taj prevoz koji je on obavljao u tom vozilu, vozio je za Maglaj i čekao da vrati rukometaše i druge stvari. Niko drugi nije vozilo koristio u privatne svrhe siguran je u to 90%, viđao je to, jer su stan do stana. Navodi da je bio osiguran, ali se sudio sa K.S., jer nije znao kod koga je osiguran u „Sportskom klubu“ ili u Udruženju u Živinicama poslije je radio na crno par mjeseci, ali je primao naknadu dnevnicu za rad na tomboli, za tri dana, 12 igara mjesečno imao je 240 maraka, a dnevnicu je bila 20.maraka.

Svjedok B.V. na glavnom pretresu u direktnom ispitu tužioca naveo je da je radio u „Klubu slijepih“ na organizovanju igara na sreću, od 2010.godine do 2013.godine i da je radio na radnom mjestu prodaja listića, prozivanju, i čitanju kuglica, da su prodavani listići po dvije i tri i pet maraka zadnja partija. Navodi da se vodila knjiga kada počinje tombola, koliko je prodato listića, knjigu su vodili prije njega I.M. i B.A., K.S. je rijetko bio za vrijeme održavanja tombole. Tužilac mu je predočio iskaz iz istrage, da je tada izjavio „tokom odigravanja čikmine često je bio prisutan i K.S.“, svjedok je pojasnio da nije rekao da nije K.S. bio, ali da je dolazio jednom ili dva puta možda u godini, da malo prekontroliše radnike i da izjavu u policiji što je naveo, bi porekao i da će sada na sudu reći samo istinu i istinu i da je tačno što govori na suđenju. Nadalje navodi da je knjigovođa uzimao od njih pare i ujutru je predavao, K.S., novac je predavan i J.J.. On je nosio na banku I.M. i B.A.. Nije se mogao sjetiti da je K.S. novac direktno predavan pazar nakon završetka radnog dana, misli da jeste jedno dva puta, ali taj novac odmah, sutradan je bio položen na račun, to zna, jer je bio prisutan, radio je i kao konobar u restoranu, momci koji su bili zaduženi za to nosili su pare na banku K.S. je njima davao pazar od te tombole, pare u banku nosili su J.J., B.A. i I.M..

Na upit branioca optuženog, svjedok je potvrdio da za vrijeme dok je radio nije bio osiguran, ali je primao naknadu za rad na čikmini u iznosu od 500,00 maraka, mjesečno, potvrdio je da su novac u banku nosili J.J., I.M. i B.A. a ne K.S., jer je slijep i imali su ovlaštenje Udruženja, tačno je da su novac i podizali u banci, i da je tačno su pečat kluba slijepih i faksimil potpisa K.S., bili u prostorijama kluba kod

J.J., B.A., I.M. i K.DŽ, koji je bio sekretar Udruženja oni su imali pristup pečatima više od K.S. i virmane su rješavali i nosali su pečate sa sobom. K.DŽ. se bavio pečatima i J.J., I.M. i B.A., oni su radili sa pečatima i išli su po bankama, isplate naknada njemu su vršili I.M. i B.A., oni su primali pazar i njemu su lično isplaćivali 500,00 maraka mjesečno

K.S.1 svjedok na glavnom pretresu u direktnom ispitu tužioca navodi da je radio na tomboli sa prekidima, ali da je radio od 2010. godine do 2012.godine, da je u tom periodu vršio ovjeravanje listića i čitanje brojeva, a listići su prodavani po dvije marke, tri i zadnja partija je bila pet maraka, nadalje navodi da je vođena evidencija o broju prodatih listića koju je vodio I.M., evidenciju nije vidio, optuženi je rijetko bio prisutan. Pazar od prodatih listića on je predavao I.M., što pokupi od naroda pare njemu dadne, rasporedi ono premije, a za ostatak novca nije siguran, pa mu je tužilac predložio zapisnik iz istrage gdje je izjavio "I.M. je nakon završetka odigravanja igre na sreću takozvana tombola dobitak kluba odnosno pazar predavao lično K.S., a ja sam više, a ja sam bio prisutan više puta kada je novac I.M. predavao K.S." i svjedok je pojasnio da je tačno da je dolazio par puta kada mu je I.M. predao novac.

Na upit branioca optuženog svjedok se izjasnio da je K.S. novac predavan više od dva –tri puta, najviše, desetak puta. Potvrdio je da je za rad dobijao naknadu negdje 300 KM mjesečno

Svjedok J.J. u direktnom ispitu tužioca na glavnom pretresu u izjavi je naveo da je bio sekretar Udruženja slijepih i slabovidnih osoba i tehnički sekretar u Udruženju slijepih građana općina Živinice i Kladanj od decembra 2009.godine te da je dolazio na posao u Udruženja slijepih općina Živinice i Kladanj i „Sportski klub slijepih“ Živinice, jer su koristili iste prostorije i zna da su održavale igre na sreću pod vođstvom „Sportskog kluba“ i K.S.. Navodi da mu nije poznao kojim principom su radili, to se radilo čak 1997.godine, po njihovim pričama, jednim dijelom su finansirali zgradu za udruženje i u tom periodu svi radnici su račune polagali K.S.. Nije mogao objasniti, šta se dešavalo sa novac koji je zarađen prodajom igara na sreću, zna smo, da su oni dolazili i prodavali srečke i u Domu zdravlja kod K.S. da su već oni završili tu primopredaju novca, za dalje ne zna Predaja novca u tom periodu je bila, između I.M. i K.S.. Poznato mu je da je novac polagan na banku, dio jeste, pošto K.S. dođe u njihovo Udruženje u kancelarije i zamoli pošto je slijepa osoba da se u nekom vremenskom intervalu, periodu popuni virmani za polog pazara, gore naslov „Sportski klub slijepih“ Živinice, broj žiro računa, kaže da se uplati ta cifra, potvrdio je da je ponekad popunjavao virmane koji su bili ovjereni ili potpisani sa K.S. pečatom i faksimilom potpisa, on je i pečat i faksimil sam koristio. Za cijene po kojim su prodavani listići ovih igara na sreću, navodi da su prodavani po dvije marke ili tri tako nekako. U odnosu na vozila u 2010.godina, 2012.godina. navodi da je klub raspolagao sa vozilom, kojim su išli par puta na takmičenje, obzirom da je i sam slabovidna osoba i imaju svoje takmičenje u pikadu, golbalu, šahu u nekim sportovima, radilo se o vozilu Kombi i dostavno vozilo kao „Kedi“ nešto tako Opel a nije mu poznato kada su vozila nabavljena. Branilac je odlučio da svjedoka pozove kao svjedoka odbrane na direktno ispitivanje.

Svjedok H.M. u iskazu na glavnom pretresu na direktan upit tužioca navodi da je K.S. bio predsjednik „Sportskog kluba slijepih“ u periodu od 2010.godina, 2012.godina i da je sam bio član Upravnog odbora kluba i Skupštine kluba, i bile su održavane skupštine i sjednice u sportskom klubu a u periodu od 2010.godine do 2012.godine nisu, predsjednik je trebao da saziva Skupštinu i Upravni odbor, nije mu poznato zašto nisu sjednice održavane, kao član Upravnog odbora i član Skupštine „Sportskog kluba nije imao uvid u poslovanje „Sportskog kluba“.U tom periodu od 2010. godine do 2012.godine, u Sportskom klubu je bio kombi plavi i kombi „Opel Vivaro“ koji je kupljen na „Sportski klub slijepih i slabovidnih osoba“ Živinice na njegovu povlastcu, pošto je slijepa osoba, koju je koristio ,radi regulisanja carine i poreza na promet kod nabavke vozila koje je novo kupljeno. Njegova povlastica je trajala tri godine do 2010.godine do septembra kad je istekla, prestala važiti povlastica na moje ime i nakon toga sa vozilom kombi „Vivaro“ nije imao ništa, bilo je vlasništvo „Sportskog kluba „, a on je izgubio pravo na raspolaganje vozilom, nije mu poznato šta je bilo sa vozilom poslije, da je vpzilo bilo vraćeno „Sportskom klubu slijepih i slabovidnih „ Živinice, jer registrovano je i nabavljeno na „Sportski klub“ uknjiženo na imovinu „Sportskog kluba“ kombi „Vivaro“ po isteku povlastice je vratio vozilo bio je formalno privremeni vlasnik. Navodi da mu je za povlasticu platio K.S., nakon čega je tužilac svjedoku prezentirao iskaz iz istrage, na kojoj je identifikovao svoj faksimil, pa mu je tužilac citirao dio iskaza „ Prije kupovine vozila odnosno iskorištenja moje povlastice K.S. mi je obećao da će mi za učinjenu uslugu platiti određeni iznos novca ali nakon kupovine vozila i iskorištenja povlastice K.S. nije ispoštovao obećano te sam ga ja imao namjeru tužiti i zbog toga me je prevario. Kada sam mu zaprijetio tužbom on je meni dao manji iznos novca.“ Svjedok je nakon toga naveo da je dobio naknadu za povlasticu , a iznos je bio takav kakav je, kako je vozilo plaćeno nije se mogao sjetiti, pa mu je tužilac ponovo predočio iskaz iz istrage gdje je izjavio “ U Mostaru u sjedištu preduzeća AC „Boras“sjećam se da je kupljeno vozilo platio K.S. u gotovom novcu odnosno kešom u iznosu 25.000 KM a ostatak od oko 16.000 KM do pune cijene vozila poznato mi je da je istu platio „Sportski klub“. svjedok je potvrdio da je tačno što je tada izjavio, i da je „Sportski klub,, nabavio vozilo. Naveo je da nikome nije vozilo prodao, niti je imao pravo na to, po isteku povlastice.Tužilac je ponovo svjedoku predočio iskaz iz istrage gdje je izjavio „Poznato mi je da po isteku tri godine od kupovine vozila, da je po isteku od tri godine od kupovine vozila, vozilo otuđeno odnosno prodato JU Dom zdravlja Živinice a po kojoj cijeni i na koji način nije mi poznato jer sam ja bio formalni vlasnik vozila. Ja, nisam o prodaji vozila domu zdravlja potpisivao nikakav kupoprodajni ugovor, niti sam potpisivao kupoprodajni ugovor sa „Sportskim klubom“. i svjedok je potvrdio da je tačna ta izjava koju je dao u istrazi i ostao kod tvrdnje da za prodaju vozila nije potpisao nikakav dokument i da mu nije poznata „Privredna zadruga 5+“ Tuzla. Svjedok je naveo da je „Sportski klub“ je sazivao sjednicu za bitne odluke one su donešene, a ostao je kod tvrdnje da sjednice nisu održavane za period 2010.godina, 2012.godina na sjednice Skupštine Upravnog odbora nije dolazio i nije bio prisutan ali zna da je bila potrebna odluka „Sportskog kluba“ i Slijepih i slabovidnih osoba“ Živinice za nabavku vozila „Opel Vivaro“.i za prodaju je trebala odluka, ali je nije bilo.

Branilac optuženog je odustao od unakrsnog ispita svjedoka ,kako bi ga mogao direktno ispitati, kao svjedoka odbrane.

U direktnom ispitu svjedoka oštećene J.J.1 na glavnom pretresu svjedok je izjavio da je trenutno predsjednik „Sportskog kluba slijepih i slabovidnih osoba“ Živinice, kada je bila Izborna skupština znači početkom 2013.godine do tada je tu funkciju obavljao K.S.. Nije mi poznato i nije bio upućen u rad „Sportskog kluba“ nije bio član u Skupštini za vrijeme K.S., ali je dobio informacije da je bilo nekih nezakonitosti i da je prema uvidu u knjigovodstvenim knjigama utvrdio da su pitanju bila dva vozila i da su prodana i šta je s njima rađeno ne zna, vidio je preko knjigovodstva da su evidentirani u knjigovodstvu bila ta dva vozila ali nije detaljnije tražio informacije o tome niti ga je to zanimalo, jer je po knjigovodstvenom stavu knjigovođe bilo sve čisto, zna da su bila na „Sportskom klubu“.Navodi da vozila nije zatekao kad je imenovan na funkciju, nije bilo ni odluke o prodaji tih vozila, a niti mu je poznato da su sredstva od prodaje vozila uplaćena klubu.Nije mu poznato ništa ni u vezi organizovanja čikmine dok je K.S. bio predsjednik kluba, tada se prvi put susreo sa tom igrom na sreću. Zna nešto kako to ide i na koji način, a kako je vođeno, nije mu poznato.Postavio je odštetni zahtjev za vozila koja su vlasništvo „Kluba“ što je bilo u knjigovodstvu evidentirano, a što se tiče rada čikmine nema dokaza, niti zna o tome tako da postavlja imovinsko pravni zahtjev, a u odnosu na krivično gonjenje da ,ako se dokaže da je kriv, pridružuje se.

Branilac je odustao od unakrsnog ispita svjedoka i svjedoka će pozvati kao svjedoka odbrane.

Svjedok M.S. u direktnom ispitu tužioca na glavnom pretresu u izjavi je naveo da mu je dolazila inspekcija u firmu, dok mu je firma radila i tražili su njihove ugovore o kupoprodaji vozila, o prodaji vozila.Navodi da optuženog poznaje i da je od njega kupio vozilo u 2010.godini, lično nije vršio prodaju tog vozila, bio je direktor firme , zna o čemu se radi, kupljeno je vozilo „Opel vivara“ sa sjedištima 8+1, koje je bilo registrovano na K.S., od njega su kupili vozilo , odnosno da im je prodato za 20.000,00 maraka, ili 19.500,00 maraka ,misli da je 500,00 maraka bila razlika u kupoprodaji, ne zna tačno imaju fakture, računi, ima ugovor. Novac je optuženom isplaćen na transakcija račun, imali su kupoprodajni ugovor, između njih i kupca i prodavca pravili su ugovor, o kupoprodaji.

Branilac optuženog K.S. u unakrsnom ispitu vezano za kupovinu auta, je potvrdio da je kod ove kupovine postupljeno, kako se inače postupa kod tih kupoprodaja, kupili su vozilo, napravili ugovor, isplatili novac i o tome postoji knjigovodstvena dokumentacija. Navodi da mu nije poznato ime H.M.. Potvrdio je da nije lično učestvovao u prodaji, da je prodaju je vršio njegov referent koji to radio, nije ništa vidio sporno, da niko ne može ništa isplatiti bez njegovog znanja, potpisao je virman da se pare prebace na račun.Optuženi je samo ispravio svjedoka da je kupoprodaja bila u 2011.godini.

Vještak Hadžić Lejla, na glavnom pretresu u direktnom ispitu tužioca izjavila da je na osnovu dokumentacije utvrdila da je „Sportski klub slijepih i slabovidnih lica“ općine Živinice organizovao igre na sreću – tombolu, da je vođena knjiga prometa u kojoj su evidentirani datum održavanja naredne igre, serija bloka nagradne igre,

broj listića za nagradnu igru, broj prodajnih listića, cijena listića, ukupna vrijednost, raspodjela na porez, društvo i igrače. Navodi da je iz knjige utvrdila da je cijena svakog pojedinačnog listića iznosila 1,00 KM, te da je na osnovu ove dokumentacije, ustanovila da je u Klubu vođena paralelna evidencija prodaje listića, i da su listići prodavani po cijeni od 2, 3 i 5,00 KM, u periodu od 06.09.2010.godine do 03.11.2010.godine, od 05.11.2012.godine do 21.12.2012.godine. Izvršila je uvid u zasebnu evidenciju pazara, koju je vodio K.S., za period od 26.07.2011.godine do 21.11.2012.godine, i uvrđila uzimajući u obzir tri različite evidencije koje su vođene u klubu, da je iznos pazara za period 2010.-2012.godine, po mjesecima, na način da su uzimani pazari iz posebnih evidencija iz sveske u kojoj su evidentirani pazari, za mjesece za koje postoje te evidencije, dok su za ostale mjesece uzimani podaci iz knjige prometa, te je ustanovljeno da je ukupan iznos prikupljenih sredstava za ovaj period bio 92.158,00 KM. U iskazu navodi da je vještačenjem, izvršila uvid u izvode sa transakcijskog računa „Sportskog kluba slijepih i slabovidnih lica“ Živinice NLB banke, za period od 2010. godina do 2012.godina, izvršila uvid u knjigovodstvene evidencije, kartice konta transakcijskog računa za isti period, karticu konta prelazni račun, na kojem se evidentira prelaz novca iz blagajne na tekući račun i obrnuto, i izvršila uvid u karticu konta blagajne, i utvrdila uvidom u izvode, sa transakcijskog računa da je na ovaj račun u navedenom periodu, po osnovu pazara položeno 43.472,00 KM, da je sa tekućeg računa „Sportskog kluba slijepih i slabovidnih lica“ Živinice izvršeno gotovinskih isplata odnosno podizani su čekovi na ime materijalnih troškova u ukupnom iznosu od 15.900,00 KM, sredstva su evidentirana u blagajni kluba, od kojeg iznosa je 9.950,00 KM ponovo vraćeno na tekući račun kao polog pazara, za koja sredstva je utvrdila nisu Pazar i da je po osnovu pologa pazara, na ovaj transakcijski račun položeno ukupno 33.522,00 KM, utvrdila razliku između 43.472,00 KM, koliko je ukupno prikazano pologa sredstava i sredstava koja su povučena sa računa na blagajnu, pa ponovo vraćena na račun kao polog pazara u iznosu od 9.950,00 KM. U iskazu dalje navodi da je izvršila je uvid i u blagajničke dnevnike „Sportskog kluba slijepih i slabovidnih lica“ Živinice za 2010., 2011. i 2012.godinu, te je utvrdila da je ukupno evidentiran pazar za ovaj period od 36.035,00 KM koji je položen na blagajnu, a na račun je uplaćeno 33.522,00 KM, a visinu iznosa novca prikupljenih od igara na sreću, utvrdila je na osnovu zvaničnih i nezvaničnih evidencija, i da su u zvaničnim evidencijama prikazivani iznosi novca da su listići prodavani po jednu marku, a u nezvaničnim izvještajima iznosi novca su prikazivani da su po dvije ili tri i pet maraka, odnosno, da su u jednoj od ove dvije nezvanične evidencije, koja je bila u vidu zasebnih listova, prikazani su listići po cijeni od 2., 3. i 5,00 KM.

U daljem izlaganju vještak je objasnila isplatu 17.000,00 KM sa blagajne kluba, za kupovinu vozila „Opel vivaro“ u 2007.godini, utvrdila je da je dana 18.02.2011.godine zaključen kupoprodajni ugovor između Auto kuće „Morankić“ d.o.o Tuzla kao kupca i K.S. kao prodavca, za rabljeno putničko motorno vozilo marke „Opel vivaro“ proizvedeno 2007.godine, za ukupan iznos od 20.000,00 KM. da je sa blagajne „Kluba slijepih i slabovidnih lica“ Živinice dana 29.08.2007.godine podignuto je 17.000,00 KM na ime kupovine auta, koje je kupljeno 30.08.2007.godine na ime M.H. iz Živinica, zbog oslobađanja uvoznih dažbina i PDV-a za 29.000,00 KM, a M.H. je dana 13.09.2010.godine u komisioj prodaji preko komisijara „Pet plus“ Tuzla, prodao vozilo K.S. za nepoznati iznos novca. Vještak navodi da je K.S., prodao isto motorno vozilo Auto kući „Morankić“

d.o.o Tuzla dana 18.12.2011.godine za 20.000,00 KM, novac nije položio niti na blagajnu, a niti na tekući račun kluba. Navodi da je motorno vozilo plaćeno ukupno 29.000,00 KM, (kupac M.H.) od kojih je 17.000,00 KM platio „Klub slijepih i slabovidnih lica“ Živinice, što čini 58,62% od ukupno plaćene cijene vozila, a 12.000,00 KM je platio K.S. što znači 41,38% od ukupne cijene vozila, utvrdila je da je „Klub slijepih i slabovidnih lica“ Živinice od prodaje tog vozila trebao dobiti 11.724,00 KM od ukupno 20.000,00 KM, za koju je cijenu vozilo i prodato, iznos od 11.724,00 KM, je iznos za koji je oštećen Klub, jer novac nije položen na račun niti na blagajnu kluba.

Vještak je na glavnom pretresu objasnila da u odnosu na novčana sredstava od prodaje vozila „Opel kombo“, koji je prodat B.F. dana 05.10.2011.godine u iznosu od 5.000,00 KM, da je uvidom u blagajničke evidencije, u izvode sa transakcijskog računa za mjesec oktobar 2011.godine, utvrdila da iznos od 5.000,00 KM, nije položen na blagajnu kluba, a niti na transakcijski račun, da u oktobru 2011.godine, nije bilo nikakvih uplata na račun kluba niti na blagajnu kluba, koje bi se odnosile na plog sredstava od prodaje vozila „Opel kombo“, te je navela da je utvrdila za koji iznos je po stavkama oštećen „Klub slijepih i slabovidnih lica“ Živinice, da se radi o iznosima od 56.123,00 KM. za vozila marke „Opel vivaro“ u 2007.godini iznos od 11.724,00 KM, i vozila „Opel kombo“ 5.000,00 KM.

U unakrsnom ispitu vještaka branilac optuženog je tražio da vještak objasni dio nalaza koji se odnosi na pologa pazara, jer spominje, dva načina pologa pazara, jedan je na račun koji je otvoren kod banke, a jedan je na blagajnu. Vještak je pojasnila da se pazari prvo prikupi na blagajnu, a onda se sa blagajne uplaćuje na transakcijski račun, da je na blagajni prikupljeno 36.035,00 KM, a na račun da je položeno 33.522,00 KM. i razlika od 2.500,00 KM se odnosi na materijalne troškove, Klub je od tog pazara plaćao tekuće troškove. Vještak je na upit branioca objasnila da je iznos od 9.950,00 KM dva puta prikazan kao pazari, isti novac. Objasnila je to da je ostvareno 9.950,00 KM pazara od prodaje listića za tombolu i taj novac je položen na račun, jedan jedini pazari, navodi da diže u ček i ponovo taj novac unose u blagajnu, i ponovo taj isti novac polažu na račun i tvrde da je to plog pazara, to je jedan te isti pazari, ne može ga se dva puta evidentirati i da je utvrdila da je trebalo pisati povrat sredstava na račun i nađeni iznos, nije iznos koji je u ovom iznosu odjednom položen i vraćen, iznos se odnosi na više uplata i isplata kako je prokazala u tabeli T-9, u Nalazu. Potvrdila je da je Nalaz i mišljenje sačinila samo na osnovu dokumentacije iz spisa, da nije od optuženog imala na uvidu njegovu dokumentaciju niti je u toku vještačenja kontaktirala optuženog, ali da bi dokazi odbrane i izdaci koji nisu prikazani kroz zvaničnu knjigovodstvenu evidenciju uticali konačni nalaz.

Optuženi je takođe imao pitanja za vještaka, koja je davala pojašnjenja, ali su to u stvari bile primjedbe na Nalaz i mišljenje, sa Nalazom vještaka se apsolutno slaže, ona je našla ono što je morala i trebala naći i što je urađeno po knjizi, ali ne prihvata dio gdje prigovara, jer je stvarni plog 43.400,00 KM, to je stvarna situacija, za umanjenje iznosa u nalazu, stavlja prigovor, taj dio Nalaza ne prihvata i istom prigovara.

Svjedok R.M. na glavnom pretresu u direktnom ispitu tužioca navodi da K.S. poznaje od 1987.godine bili, su u komšiluku, družili se, sa Sportskim klubom slijepih iz Živinice, nije imao nikakav kontakt, osim što je išao po listiće u Sarajevo. Tužilac je svjedoku predočio iskaz iz istrage dat u PU Živinice dana 13.07.2015.godine u kome je izjavio „Takođe sam bio angažovan i za potrebe Sportskog kluba slijepih Živinice, ali samo kao vozač“, svjedok je potvrdio da je to tačno, a kao radnik Sportskog kluba, nije bio, radio je u restoranu, tu je ložio, kućni majstor bio, nabavljao i sve ostalo što je trebalo, za Sportski klub je išao po listiće u Sarajevu u lutriju BiH i išao jekao vozač sa vozilima „Opel kombo tur“, i uporedio sa „Opel“ kombijem. Navodi da je bio prisutan kada su kupovali kombija, koje je kupljeno u Mostaru, auto-kuća, ne zna kako se zove, a išli su autobusom on, K.S. i H.M., kupili su i preuzeli vozilo i on je ga doveza, K.S. je izvršio plaćanje, ali ne zna koji je to bio iznos. Potvrdio je da isto išao na banku polagao novac od lutrije, plaćao dugove, kredite i obaveze što trebaju da se plate, polaganje novca od lutrije prije njega je vršio K.DŽ., on je bio dugogodišnji sekretar njihove organizacije i on je to radio. Sa K.S. je išao u banku, kad su trebali ići po kombi i podigli pare, u buntovima su bile pare i predao ih njemu i on je stavio u tašnu i onda su otišli. Tužilac je citirao dio iskaza svjedoka iz istrage kada je izjavio „Ja sam često sa K.S. išao do banke, gdje sam isto bio pratilac, jer je on slijepo lice. Kad je u pitanju polaganje novca na račun, često sam išao sam, gdje sam popunjavao naloge, a K.S. je ovjeravao naloge svojim faksimilom i svjedok je potvrdio da je to tačno, da on popuni nalog, a K.S. to ovjeri i objasnio je da na nalogu piše identifikacioni broj osobe koja predaje, bio je njegov matični broj na nalogu i sve naloge je ovjeravao K.S. svojim faksimilom, lično je to vidio, K.S. je prisutan i dadne mu da popuni uplatnicu, da mu faksimil, udari faksimil i vrati mu ga, a K.S. mu kaže šta da napiše u nalog, iznos novca i adrese. Nije mu poznato da je neko drugi koristio K.S. faksimil.

Na upit u unakrsnom ispitu branioca optuženog, svjedok je naveo da je do odlaska u penziju 15.10. 2009.godine radio u restoranu, poslije toga je obolio i nije ništa radio, i sve što je svjedočio odnosi se na period do njegovog odlaska u penziju. Potvrdio je da su faksimili i pečati bili u prostorijama kluba u ladici pod ključem, ali faksimil je bio i kod K.S., nije mu poznato kakve je ovlasti imao sekretar prije njega, ključ od ladice nije imao. Na upit optuženog da li zna koliko je novca dao u Mostaru, svjedok je ostao kod iskaza da mu to nije poznato.

Svjedoka B.F. u direktnom ispitu tužioca je navela da optuženog poznaje, jer je kod njega tražila posao i zaposlio je u restoranu „Oko“ gdje je radila najmanje dva mjeseca i od K.S. je kupila vozilo „Opel kombo“ kombi misli da je to bilo u 2010.godini i da je kupljeno vozilo platila K.S. za iznos od 5.000,00 KM. Navodi da su sačinili dokumentaciju cijena je bila navedena koliko je i platila ima priznanica koliko je stvarno platila i ima kupoprodajni ugovor i stvarno je platila 5.000,00 KM, a potvrdila je da su na kupoprodajnom ugovoru naveli cijenu 1.500,00 KM, a zašto su to uradili nije znala objasniti, u prisustvu svih njih, isplatila je 5.000,00 KM, napravili su priznanicu, a na kupoprodajnom ugovoru napisali 1.500,00 KM. Tužilac je svjedokinji predočio iskaz koji je dala u istrazi i tada je izjavila „Dana 05.10.2011.godine od K.S. sam kupila putničko motorno vozilo marke „Opel“ tip kombo, proizvedeno 2003.godine, po cijeni od 5.000,00 KM i isti dan sam K.S.

isplatila navedeni iznos, a za to sam dobila priznanicu broj taj i taj, serija ta i ta. Isti dan smo i zaključili kupoprodajni ugovor po cijeni od 1.500,00 KM.“i dalje u izjavi je navedeno „na što me je nagovorio K.S., govoreći mi da sačinimo takav ugovor, jer ćemo imati manje troškova prilikom prevoda vozila.“ Potvrdila je da joj je K.S. tako rekao ali da je nije nagovarao da su se dogovorili.

Na unakrsni ispit branioca optuženog svjedokinja je potvrdila da je ugovor zaključen u zgradi „Saraj gate“, da nije bio prisutan B.V., da su u momentu potpisivanja ugovora i isplate, bili K.S., njegovi dvojica sinova i J.J.. Potvrdila je da K.S. nije tražio da priznanica glasi na 1.500,00 KM, a da je bez problema napisao priznanicu na 5.000,00 KM, na stvarno plaćeni iznos, a priznanicu je napisao J.J. Potvrdila je da nije plaćala nikakav porez, jer je vozilo rabljeno, samo kupoprodajnu cijenu i ostale troškove koji se plaćaju kod ugovora. Novac je dala K.S., koji je na licu mjesta izbrojao novac i bila su tu njegova dva sina.

Svjedok odbrane I.M. u direktnom ispitu branioca optuženog na glavnom pretresu je izjavio da je u periodu januar 2010.godine, do kraja 2012.godine bio angažovan u „Sportskom klubu slijepih slabovidnih lica“ Živinice, na poslovima tombole – čikmine, zajedno sa K.B. i K.S.. Jedan od njih kad se radi čita, dvojica prodaju tikete, a on je vodio čikminu. Navodi da dvojici dadne listiće oni prodaju kad završe prodaju donesu njemu da raspodijeli novac na novčane dobitke. K.S. je prisustvovao, ali možda jedno deset do petnaest puta, mjesečno se čikmina igrala 12. puta, tri puta sedmično, navodi da su organizaciju čikmine prekinuli prije 2010.godine, krenuli su slabo, januar, februar, u martu su stali i do septembra nisu radili. Svjedok je dalje objasnio šta se dešava kada se čikmina završi i igrači odu, novac od prodatih listića su donosili njemu, on je novac raspoređivao na dobitke i na kraju što ostane to je sabirao i davao sebi i radnicima dnevnicu. Navodi da su imali naknade za rad on je imao 500,00 KM, K.S. 500,00 KM, B.V. 500,00 KM samo je K.B. imao 300,00 KM., jer je imao manje obaveza. Ostali kao i on nisu samo radili na čikmini, on je vodio K.S. na sastanke, ložio, svašta je radio. Novac što ostane od pazara je nosio kući i ujutro je predavao K.S., u Dom zdravlja gdje radi K.S.. Svjedok navodi da je vođena evidencija, ali nije naveće vodio originalnu knjigu za tombolu, nego kasnije, a formalno su to vodili na listovima, sa kojeg je on prepisivao u knjigu. Novac koji je davao K.S. od pazara nekih pet-šest puta, a više mu je novac od pazara predavao J.J., i potvrdio je da je K.S. prepustio njima vođenje čikmine. Za faksimil K.S., i pečat navodi da se nalazio u kancelariji i nije bilo smetnji da s njim raspolaže bilo ko osim K.S., navodi da ga je i on upotrebljavao kad je ovjeravao pečatom knjigu od čikmine, koristio je faksimil K.S. po njegovom usmenom odobrenju, nije imao pismeno odobrenje. Potvrdio je da su četvorica uveće radili na igri čikmina, on je vodio evidenciju o prodanim listićima i zaduživao prodavače listićima i onda evidentirao da koliko je vraćeno ili prodano. Naknadu za rad je dobijao na osnovu usmenog dogovora, usmene isplate, bez pismenog ugovora. Na kraju je još pojasnio da je novac K.S. predavao ,bez priznanice i bez prisustva drugih lica, da ga upozna sa iznosom novca koji mu predaje, to je bila stvar povjerenja između njih.

U unakrsnom ispitu tužioca svjedok je potvrdio da je K.S. bio glavna osoba u Sportskom klubu, potvrdio je i da se on pitao za sve od organizacije igara na sreću

pa nadalje, da je K.S. predavao pazar od listića, kad sravni Pazar. Za cijenu listića tombole je naveo da je bila dvije i tri marke i jednu seriju koja značila marku a nju su koristili za zadnju i prodavali po cijeni od pet maraka i uzimali su samo dvadeset maraka bez obzira koji je broj listića prodat. Potvrdio je da je vodio zvaničnu evidenciju koliko je listića prodano, spisak, da su prodavali po različitim cijenama listiće, i negirao je da je u zvaničnu evidenciju upisivao da svaki listić vrijedi jednu marku. Tužilac mu je prezentirao izjavu iz istrage od 29.11.2012.godine.gdje je izjavio „Obzirom da su listići prodavani po cijenama od 2, 3 i 5 KM, po naređenju K.S. ja sam pisao izvještaj u plavoj knjizi odnosno knjizi pazara gdje sam upisivao da su se svi listići prodavali po 1 KM odnosno po cijeni koja je naznačena na listiću“. Svjedok je naveo da je to moguće i da nije tačno da je zvanični iznos novca koji je prikazivan, prikazivani su samo listići po marku i da nije tačno da je tako izjavio, ali da to jeste njegova izjava, ali je ostao kod tvrdnje da je nemoguće da se sve vodi po marku i da je istina da je u knjizi vođeno sve po tri marke. Osporio je da su vođene dvije evidencije, vođena je uveće na listu i sutradan je upisivao u plavu knjigu, kako je zaveo na list, tako je zavodio i u knjigu i da je na svakom pojedinačnom listiću bila tačna cijena tog listića. navodi da je samo zadnja partija sporna, naplaćivali su pet maraka, a cijena listića je bila marka, da su uzimali procenat od toga, bez obzira koliko je listića prodano, uzimali su dvadeset maraka da se pokriju listići i troškovi, sve ostalo su dijelili igračima. Navodi da listića od 5 KM, nema da se prodaju, nema ih u upotrebi.

Svjedok B.V. kao svjedok odbrane u direktnom ispitu branioca optuženog navodi da je u Sportskom klubu slijepih i slabovidnih lica općine Živinice, radio u 2010.godini do 2012.godine i da par prvih mjeseci nisu uopšte održavali tombolu jer im nije išlo. U provođenju igre čikmine, bio je glavni knjigovođa, blagajnik I.M., vodio listiće i bio njima šef, da ih je trojica učestvovalo, on, K.S.1 i I.M., po njegovom naređenju su radili, jedan prodaje listiće, drugi proziva brojeve i mijenjali su se u krug, sa njima je radio i K.A. sin S., ukupno četvorica. Navodi da su za rad primali naknadu od 500,00 maraka mjesečno, u vidu dnevnica, a isplate je vršio I.M., po završetku čikmine. Navodi za cijene listića, da je bila je jedna partija 2 KM listići, jedni su bili od 3 KM, zadnja partija, u toku noći igrala se za 5 KM listić od koje su uzimali 20 KM ,bez obzira koliko se prodalo listića da li je se prodalo sto listića, petsto, ili hiljadu samo su 20 KM uzimali, da se pokriju troškovi listića, sve ostalo išlo igračima. Nije mogao znati imaju li listići vrijednost od 5 KM, zna da je bilo od 2 KM i od 3 KM. Knjige je zaduživao, I.M., njih je zaduživao listićima i njemu su predavali pazar, i po završetku tombole I.M. im je plaćao njihove dnevnice uredno, isplatio troškove, ostatak novca je ujutru predavao K.S., J.J., koji su bili pretpostavljeni njima oni su na banku davali te pare. Potvrdio je da su postojale dvije knjige, zna za jednu što je bila ispred njih, druga knjiga se vodila kao glavna knjiga, u koju se svede to što se ne može naplatiti, a treba da se to prikaže.

Na unakrsni upit tužioca svjedok je naveo da je imao, Ugovor o djelu za jedan period, a da je radio jednu godinu dana, za ostali period rada navodi da je radio u, restoranu kao konobar a posebno mu je plaćano 500,00 KM mjesečno za rad na čikmini, isplata je bila na ruke.

Svjedok odbrane K.S.1 na upit branioca u direktnom ispitu navodi da je za rad na čikmini dobijao dnevnicu po 20 marak, 60 maraka svaka tri dana, mjesečno 240-260 maraka koju su mu isplaćivali M. (I.M.) i K.S.. Navodi da ga je listićima zaduživao I.M., kojem je predavao pazar, nije se mogao sjetiti je li bilo prekida organizacije čikmine. Navodi da nije bio upućen u vođenje evidencija prodanih listića, ono listića što proda, donese pare, a I.M. to upiše, i bio je papir i knjiga, za ostatak pazara ne zna kome je nosio I.M., vidio je da je dao K.S. pare, možda jedno desetak puta, vidio je to u restoranu „Okó“ misli da mu je dao pazar, novac ostvaren poslije čikmine.

Na unakrsni ispit tužioca je potvrdio da je novac dobijao na ruke oko 240 maraka, nije mu uplaćivano na račun, ni iz blagajne, to plaćanje nije nigdje evidentirano.

Svjedok K.A. u direktnom ispitu branioca je naveo, da je bio zaposlen u JU Sportski klub slijepih i slabovidnih lica općine Živinice, koji je organizirao jedno vrijeme i čikminu i tombolu i da se od 2010.godine, do kraja 2012.godine uključio u rad i organizaciju čikmine, sa pauzom od pet mjeseci u 2010.godini, nije bilo posla. Objasnio je rad čikmine, da je vođa smjene I.M. bio zadužen za vođenje knjige i za donošenje listića, uvrštavanje listića po serijskim rednim brojevima u knjigu, dvojica su prodavali listiće i jedan čita, bilo ih je uvijek četvorica, od I.M. listiće zaduže, prodaju i novac donesu i predaju njemu, a on poslije raspoređuje u premiju i za klub. Neprodane listiće su vraćali I.M. da se razduže. Radio je na osnovu usmenog dogovora, na crno, nisu bili osigurani nije bilo dovoljno radnih sati, a ni prihoda. Navodi da je primao mjesečnu platu redovno od 500,00 maraka. I.M. je imao jedan list papira na koji je upisivao broj odigranih partija i broj koliko se uzimalo za klub, list je služio isključivo samo za tu noć i on je to sutradan prepisivao u glavnu knjigu, nisu postojale dvije knjige, bila je jedna knjiga, u kojoj je sve bilo upisano što je izašlo listića za tu večer, što se igralo. Navodi da je ostatak novca I.M. ostavljao kod sebe, sutradan ili eventualno istu večer ako se K.S. zadesio tu večer sa njima, predavao bi K.S. novac, koji je davao J.J. da novac nosi na banku i uplati. Svjedok dalje navodi da je na listićima iznos od 1 KM i 2 KM i 3 KM, i prodavani su po 2 KM, po 3 KM i zadnja partija koja se zvala za igrače „Ljuta“ ona se prodavala po 5 KM, koristili su listiće od 1.marke, od te partije su uzimali 20 maraka za klub, a sav ostali iznos je išao igračima u fond dobitaka. Navodi da su listiće kupovali iz Lutrije Bosne i Hercegovine imaju i račun i priznanica, oni su listiće štampali i preuzimali ih na Ciglanama iz njihovog magacina, nakon što uplate, daju im priznanicu, oni njima daju listiće, u paketu svi su bili numerisani sa njihovim pečatom i sa cijenom listića.

Na unakrsni ispit tužioca svjedok navodi da je tačno da je njegov otac bio predsjednik Kluba slijepih da je tačno da je bio glavna i odgovorna osoba i da se njega sve pitalo u klubu, da je tačno da njemu predavan pazar od čikmine, koji je on poslije davao J.J., da je on određivao ko, kada i koliko novca će položiti na račun ili na blagajnu. Navodi da on nije bio prijavljen za platu koju je dobijao, bila je sveska naloga u koju su se potpisivali da su novac primili. Potvrdio je da je vidio knjigu u koju se upisivao pazar i da se u nju tačno upisivalo koliko je za koju noć prodano listića, do kojeg serijskog broja, koliko je koja partija nosila novca, koliko je otišlo u premije, koliko je podijeljeno, koliko je uzeo klub sebi i dnevnicu koje su njima četvorici isplaćene i tačnije iznos koji je morao biti položen na račun kluba i da u

banci o uplati treba da ima virman, i vidio je da ima izvod iz banke da je novac položen. Nadalje je svjedok naveo da se pazar u knjizi umanjivao, za naknade koje su im isplaćivane, prikazani su svi stvarni troškovi i stvarni prihod koliki je bio od prodaje, nije umanjivan prihod za ovo što je njima isplaćivano, da je manje prikazivan prihod i stvarni prihod je uvijek prikazivan, tužilac je tražio dodatno pojašnjenje i svjedok je naveo da je u knjigu u zvaničnu evidenciju upisivan iznos koji ostane nakon isplate igračima i isplate njihovih dnevnica za rad i da je u knjizi ostatak iznosa novca što ostane nakon što se izmire svi ti troškovi.

Svjedok odbrane H.M. u direktnom ispitu branioca, navodi da je od 04.04.2008.godine, bio izabran za predsjednika Udruženja slijepih građana općina Živinica i Kladanj i obnašao tu dužnost četiri godine i u to vrijeme je postojao i Klub slijepih i slabovidnih lica u Živinicama, na čijem čelu je bio K.S. kao predsjednik Sportskog kluba. Svjedok se dalje izjasnio da je vozilo „Opel Vivaro“ kupljen 2007. godine, da je tada bio član Upravnog odbora slijepih u udruženju. Navodi da je Klub imao obaveze, nabavka listića, putovanja, zakonski je bio registrovan i radi proširenja poslova, donijeli su Odluku u Sportskom klubu 2007. godine o nabavci vozila „Opel Vivaro“ kombi i Odluku su realizovali iste godine. Navodi da su nabavku vozila kombi „Opel Vivaro“ izvršili uz pomoć Udruženja, klub je donio Odluku da se vozilo nabavi. jedan dio Udruženje slijepih građana Živinice i Kladanj pomoglo nabavku vozila, a drugi dio je K.S., odlaskom u Mostar, lično je bio prisutan, dao oko 20.000 maraka, apoenima od 50 maraka u jednom od tih tuceta koja su izbrojana je bila novčanica od 10 maraka, dobro se sjeća, to je živa istina, čovjek je prebrojao i vratio im je 10 maraka. Misli da je K.S. svojim novcem platio, on je u torbici imao te pare, dao je i platio svojim novcem kombi 20.000 maraka, a ostatak je Udruženje isplatilo, to je istina, lično je bio prisutan, spreman je da to potvrdi u svaka doba, bio je sudionik svega, tako je bilo. Svjedok je objasnio da je račun Auto kuće „Boras“ iz Mostara glasio na iznos 29.000, KM, razlika je u tome što po zakonu povlasticu koju je uložio da bi pomogao Sportskom klubu jer je bio član i sportista u sportskom klubu, nije moglo ići više od 30.000 za novo vozilo, da bi se mogla uložiti povlastica, to je razlog da je Auto-kuća koja im je prodala vozilo i napravila račun od 29.000 maraka, da bi iskoristili povlasticu koja je bila 3 godine i trajala je 3 godine na kojoj je bio formalno vlasnik tog vozila, formalno po povlastici i vozilo nije mogao prodati, nije ga mogao koristiti, vozilo je bilo službeno, povlasticom je bilo ograničeno da se nije moglo prodati u roku od 3 godine, na saobraćajnoj dozvoli je bila staratelj njegova supruga, vozilo je bilo pod zabranom otuđenja, pa je zbog toga i naveo da je bio samo formalni vlasnik vozila, a stvarni vlasnik vozila je bio K.S. koji je dao 20.000,00 KM za nabavku vozila, lično je platio. Nadalje navodi da je vozilo od 9.septembra.2007.godine, kada je registrovano korišteno za slijepe osobe, za Sportski klub, za pomoć slijepim licima, da ih voze na Institut za procjenu radne sposobnosti i ostvarivanja prava za tuđu njegu, koristili su ga za putanja, za izlete, pomoć građanima, sportskim klubovima i poslije isteka njegove povlastice kada je prestao biti vlasnik na kombiju „Vivaro“ on je još bio godinu dana u funkciji i bio od ogromne koristi slijepim građanima općine Živinice i Kladanj i sportski klub, K.S. je dobio vozilo, jer ga je platio i očekivao je da mu se vrati njegov iznos od 20.000,00 KM, niko mu nije vratio i on je nakon isteka, 4 i po godine, koliko je bio kombi „Vivaro“ u Sportskom klubu, prodao kombi ga Domu zdravlja koje ga koristi kao sanitetsko vozilo. Za vrijeme dok je

vozilo koristilo Udruženje i Klub slijepih, K.S. nije plaćana nikakva naknada za korištenje vozila, nije za tako šta postojala odluka, pratili su zakone i zakonske propise i nisu smjeli to uradili mimo zakona i propisa. Navodi da su rad registrovali u Ministarstvu za pravosuđe i upravu u Tuzli, imali su statut i legalno su registrovali Sportski klub i za naknadu K.S. nije postojala odluka, i nije mu vraćena naknada za vozilo za koje je dao 20.000.00 KM. Imali su knjigovodstvo Udruženja slijepih osoba Živinice i Kladanj i Sportskog kluba koji je vodila N.M. koja i dalje knjigovođa Udruženja, sportski klub faktički više ne postoji, ne radi, nema nikakve aktivnosti. Pojasnio je i da je Udruženje formiralo Sportski klub slijepih i slabovidnih Živinice i Kladanj kako bi pomagali u njihovom radu, Sportski klub im je pomagao, jer su oni radili, a Udruženje koje je vodio 4 godine, od 2008.godine, nije imalo nikakvih primanja, nije ništa zarađivalo, osim nekih projekata kada su tražili smo za slijepa lica ortopedska pomagala, Sportski kluba je tada radio u periodu kada je bio predsjednik Udruženja su im pomagali, a oni su Sportskom klubu ustupili prostor koji Udruženje slijepih građana i sada ima a Sportski klub je radio u prostoru slijepih, a za uzvrat su njima novčano davali neku kiriju koju su sa Sportskim klubom potpisali i to je bila pomoć Sportskog kluba slijepih 4 godine dok je bio predsjednik Udruženja. Za ustupljenu povlasticu K.S. mu je platio koju je uložio na kombi, nešto na kafu 50 KM naime da je povlasticu dobrovoljno dao Sportskom klubu, nije bila prodaja povlastice i ima odluka, na osnovu odluke o nabavci vozila, povlasticu je ponudio Sportskom klubu besplatno, jer je bio sportista, član Sportskog kluba da bi pomogao Sportskom klubu za nabavku vozila da sredstva uštede. Potvrdio je da donešena je odluka na upravnom odboru Kluba slijepih da se nabavci kombija, i po osnovu te odluke je sa K.S. otišao u Mostar da kupe kombi, za 29.000,00 KM, nakon kupovine kombija formalno se vodio kao vlasnik, a vozilo koristi Kluba slijepih, dok nije prodano Domu zdravlja, i nije po isteku tri godine, dok je važila povlastica pravio nikakav ugovor, a 09.09.2011.godine vozilo je registrovao K.S., nije mu ga prodao, a ne zna ko je prodavac vozila Domu zdravlja Živinice. U unakrsnom ispitu tužioca svjedok navodi, da je tačno da je sa K.S. otišao u Mostar i kupili su vozilo, da mu je poznato da je dio novca dao sam K.S., a dio sredstava je platio klub, potvrdio je da zna da je vozilo prodato Domu zdravlja, ali da mu nije poznato da je od prodajne cijene K.S. dio novca vratio u klub, koji je dao dio para kada se kupovalo to vozilo.

Optuženi je potvrdio da je umjesto potpisa koristio svoj faksimil, kao slijepa osoba faksimilom potpisuje, faksimil je 4 godine bio u sefu i non stop je bio u kancelariji nije bio kod njega, a od sefa je imao ključ samo sekretar, tada J.J., a faksimil je uzimao smo kada je bilo potpisivanje odluka. Navodi da svoj faksimil može raspoznati, to je plastična kutija, daju mu u ruku i potpiše odluku, pročitaju mu šta potpisuje. Svjedok navodi da su nabavili striktno pečate za službe udruženja i za faksimil predsjednika i na isti način je bilo korištenje faksimila K.S., u sefu koji su nabavili, a ključeve sefa je imao sekretar J.J.. Na upit optuženog da su potpisali ugovor da mu ustupa kombi ustupio, svjedok je naveo da se ne sjeća.

Svjedok J.J. kao svjedok odbrane u direktnom ispitu branioca navodi da je vozilo „Opel kombo“ prodato B.F. u restoranu „Oko“ koji je bio njegovo vlasništvo, u Udruženu je bio član Upravnog odbora, a u Klubu slijepih nije nikad imao funkciju. Bio je za stolom u vrijeme prodaje vozila, cijenu ne zna tačno misli da se radilo 5.000,00 ili 5.600,00 KM, bili su prisutni on, K.S., K.M. i B.F., koja je K.S.,

isplatila novac nije siguran u šta je novac utrošen, ali da su radili malo rekonstrukciju grijanja i peći da je nešto od tog novca uloženo u tu namjenu, pošto je tu bila pod zakupom apoteka. navodi da su nabavljali ugalj standardno po 4-5 tona, po cijeni od oko 800,00 KM. Novac je odnio K.S. njemu novac nije dat ni u kakvu svrhu. Objasni je da je urađena na osnovu odluke ,ta rekonstrukcija radijatora, koju je donio Upravni odbor udruženja ne samo o utrošku tih para, nego o utrošku uopšte izdvojenog novca. Na upit optuženog svjedok je naveo, da se sjeća da su radili uvođenje grijanje u stranke u SDA, u SDP, u 2012.godini kada je formirana firma i da su plaćali zakupninu S. za grijanje, od sredstava, zakupnine Sportskog kluba koji je davao. Sa S. nisu imali ugovor za grijanje

Optuženi K.S. je svjedočio u korist svoje odbrane i u direktnom ispitu branioca je naveo, da je u Klubu slijepih općine Živinice bio angažovan od njegovog osnivanja, od 1998.godine i bio predsjednik kluba u tri mandata, tri ili četiri, do kraja 2012. godine, kad je podnio ostavku. Navodi da je Sportski klub slijepih zaseban subjekt, ima svoj žiro račun, svoju skupštinu, svoj pečat, sve organe on je poseban pravni subjekt, koji nema veze sa Sportskim klubom slijepih građana Živinice. Objasnio je da se Sportski klub se finansirao od rada tombole koja je počela sa radom 1998.godine, odnosno pravljenje projekata za sport za Sportski klub slijepih koji je napravio jedan prostor u centru grada od 200 kvadrata. Optuženi je izjašnjavajući se na tačku 1. optužnice naveo, a koja se odnosi na period 01.01.2010. do 21.11.2012. godine za rad tombole, čikmine u okviru Sportskog kluba slijepih i slabovidnih osoba Živinice i za činjenicu da je za navedeni period prisvojio iznos nešto preko 56.000 maraka od zarade, od prihoda koji je ostvarivan kroz rad čikmine, da prihvata prvobitni nalaz vještaka sa određenim svojim primjedbama, tačno je da je u tom periodu bilo uposleno 4 radnika u Sportskom klubu i da su primali svoje plate, tačno je da nisu bili osigurani, ali da je u dogovoru s njima i na njihov zahtjev prihvatio takav rad, iako je znao da pravi prekršaj što ljudi nisu osigurani, mislio je da će u tom periodu doći do poboljšanja rada čikmine, što se nije desilo. Navodi da je imao namjeru da ih osigura do 2010. godine, do marta mjeseca svi ti ljudi su bili osigurani, imali su i radni staž po 4-5 godina, doprinosi uredno plaćeni državi i u tom vremenskom periodu smatra, da je tombola radila potpuno zakonski, potpuno ispravno u skladu sa zakonom i propisima, da se jedina održala na cijelom kantonu. Navodi da su po Nalazu vještaka primili 55.000,00 KM i da je razlika položenih sredstava na račun kluba, od 200,00 do 300,00 KM koja nije pokrivena, iz razloga što je vođe te tombole za te tri godine, kada je morao intervenisati zbog kvara mikrofona ili crkne motor ili neka sitnica da je zvaao čovjeka koji mu nije mogao dati račun da bi on opravdao tih 200,00-300,00 maraka. Ostao je kod tvrdnje da je klub radio ispravno, korektno i pošteno cijelo to vrijeme i da su ljudi primili svoje plate koje su im date u tom periodu, da je razlika novca položena na žiro račun, tako da taj novac nije sebi uzeo, jer ga onda ne bi dobili radnici, te da je radio onako kako je znao i umio za dobrobit tih ljudi i kompletnog Sportskog kluba i svih slijepih općine Živinice. Dalje navodi da je početkom 2010. godine, uvidio da ubuduće neće biti moguće za ljude koji rade na čikmini da uplaćuju doprinose i ostale obaveze koje se plaćaju državi, došlo do prekida rada tombole nekih 5 do 6 mjeseci, od marta do septembra mjeseca i svi su bili razriješeni iz radnog odnosa, i jedini izlaz je bio, da ostanu raditi tri dana u sedmici, da nema uslova da se ljudi osiguraju ,to pokazuje i nalaz vještaka da su njih četvoricu, osigurali klub bi jednostavno otišao u minus, morali bi zatvoriti čikminu, ne bi bilo rada kluba. Branilac je pojasnio da odbrana

tvrdi da razlika koju je navodno prisvojio 56.000,00 KM nije otišla u džep K.S. nego da je to novac kojim su plaćeni angažman ljudi koji su radili u tom objektu, 31 mjeseci pomnoženo sa iznosima koji su oni potvrdili da su dobili, što je i vještak našao. Da u suštini ukupnog iznosa 92 hiljade i još nešto koji je tad zarađen kroz čikiminu kada se uzme u obzir iznos koji je položen i iznos koji je isplaćen ljudima, optuženi tvrdi da je to razlika nekih 200-300 maraka. Optuženi je u iskazu kao svjedok odbrane detaljno objasnio rad čikmine, ljudi su radili posao, bili za to plaćeni i imao je povjerenje u ljude koji su radili na tomboli, korektno i pošteno za koji rad su bili i plaćeni i da je razlika predata na žiro račun, to postoji po knjizi i vještak je tako našao i prihvata nalaz vještaka. Poslove rada čikmine i četiri radnika organizovao je i vodio I.M. koji je vodio knjigu, raspoređivao premije za igrače, davao plate radnicima, ostatak sredstava donosio do njega da se predaju na žiro-račun, odgovarao je za rad čikmine u tom vremenskom periodu uz njegov nadzor i saglasnost za rad. Optuženi navodi da za rad čikmine nije imao nikakvih primanja, osim nagrađivanja jednom godišnje ili dva puta od strane upravnog odbora, to je bila naknada za rad u Sportskom klubu. Optuženi je u iskazu kao svjedok odbrane u iskazu detaljno obrazložio osporavanje tačke 1. optužnice, u tom periodu ostatak novca I.M. je donosio do njega i on je taj isti novac predavao, J.J. za tri godine u 95% slučajeva znači čak i više je sve tri godine novac na žiro račun nosio J.J., iz njegovog potpisa se vidi da je on predavao novac i za taj period od tri godine, nikad nije odnio u banku novac, nikad nije bio u banci ni da preda novac ni da podigne bilo kakav novac iz banke. Za te tri godine novac je nosio J.J., i on je podizao novac sa banke što je vidljivo na čekovima i njegovim potpisima, cijelo vrijeme novac je nosio i podizao sa banke J.J. na kojim dokumentima se nalazio njegov faksimil potpisa, taj faksimil je bio u Udruženju i u prostorijama Sportskog kluba jer su koristili iste prostorije Udruženje i Sportski klub, jer je uvijek trebalo nešto potpisivati, imao je povjerenje u J.J., jer držao je faksimil kod njega, on je potpisivao faksimilom i pečatom Sportskog kluba polog tih pazara je nosio u banku, ali ima i njegov potpis kad god je predavan novac i broj ličen karte. Optuženi je u odnosu na tačku 2. optužnice kao svjedok odbrane koji se odnosi na vremenski period 13.09.2010. do 18.02.2011. godine, a konkretno riječ je o nabavci vozila „Opel Vivaro“ u auto kući „Boras“ u Mostaru i kasnijoj prodaji tog vozila, naveo da su se dogovorili da se kupi kombi u Sportskom klubu koji tada nije imao sredstava da kombi nabavi, kombi koji je tada sa dodatnom opremom koštao 43.000,00 maraka i nekih 600 maraka, kao puna cijena, pored toga dogovorili su, jer je njemu rudnik uzeo neku zemlju i imao je sredstava da posudi 20.000,00 KM Sportskom klubu. Uzeli ga su na povlasticu u dogovoru sa H.M. da bi uštedili neki dio sredstava i po tom osnovu klubu. Objasnio je da ako od 43.600,00 se odbije 17%, što je klub bio oslobođen na osnovu poreza, dobili su iznos od 36.000,00 KM. ne zna 200-300 maraka i račun od „Borasa“ glasi na 29.000,00 KM, jer po zakonu slijepa lica nisu mogla tada, ne mogu ni sada nabavljati vozila skuplja od 30.000,00 maraka, zato je „Boras“ izdao račun kakav je bio, a stvarna cijena kombija je bila 36.200,00/300 maraka, kako su ga izdali to ne zna, ali im nisu mogli izdat račun na stvarnu cijenu, prihvatili su račun na 29.000,00 KM. Navodi da je plaćen 36.000,00 KM, a da je sam dao razliku od vlastitog novca u iznosu od 19 hiljada i 200-300 maraka, pojasnio je da je Klub dao 17.000,00 KM, to je 36.000,00 KM i nešto, klub ima pravdanje odnosno račun za tih 17 hiljada, i razliku su stavili do 20.000,00 maraka za koji iznos je prodat kombi, registraciju i odlazak u Mostar i povratak,

finansirao je svojim ličnim novcem, dao je ukupno 20.000,00 KM i navodi da je to bila njegova pozajmica Sportskom klubu, taj novac je posudio u dogovoru sa članovima Upravnog odbora i tražio da mu se za određeno vrijeme kad se stvore uslovi taj novac vrati, ali nije bilo uslova, nije bilo mogućnosti da mu se vrati, uradio je to što je uradio, da bi vratio svoj novac. U odnosu na H.M. navodi da je on svoju povlasticu dao Sportskom klubu u dogovoru sa Upravnim odborom da se uštedi novac od nekih 7-8 hiljada za klub, da umanju porez i kad je isteklo 3 godine, obzirom da mu klub do tada nije vratio sredstva H.M. je njemu dao vozilo, nije mu ga prodao, poklonio mu je, vozilo je preveo na sebe i prodao za 20.000,00 KM, onoliko koliko je posudio klubu, AC „Morankić“ d.o.o iz Tuzle. Optuženi navodi da iznos od 17.000,00 KM, nije sporan, klub je uštedio i namirio koristeći vozilo 5 godina, jer je vozilo koristilo za Klub i za Udruženje, koristeći vozilo Klub se za svojih 17.000,00 namirio, a novac koji je posudio Klubu njemu nije vraćen. Za ustupanje povlastice H.M., Klub je platio jedan dio, više je to išlo na humani način, njegova supruga je tada bila teško bolesna, za kupovinu nekih lijekova i pomoć, misli da mu je isplaćeno oko 1.500,00 do 2.000,00 maraka, na 2 do 3 puta, po 100,00, 200,00, 500,00 maraka.

Optuženi je izjašnjavajući se kao svjedok odbrane u odnosu na tačku 2.optužnice, naveo je da je razgovarao sa članovima Upravnog odbora nakon korištenja vozila, da mu se vrati njegov novac, mada je u stvari želio da se kombi registruje na Sportski klub, ali jednostavno nije bilo sredstava da se to uradi. Navodi da je od momenta kupovine vozila „Opel Vivaro“ bio je registrovan na H.M. tri godine, jer je bio na povlastici, te tri godine registracije je plaćao Sportski klub, koji je i koristio vozilo plaćao je održavanje vozila, servisiranje, nakon 3 godine isteka povlastice, pošto mi nisu mogli vratiti sredstva, shvatio je da će ostati bez sredstava koja im je posudio i zamolio je H.M. da mu da vozilo i nakon što mu je vozilo dao, registrovao ga je na sebe, on je znao i svi su znali da je pozajmio Klubu, 20.000,00 KM, pa je to bio jedini način da vrati svoj novac, i otišli su u agenciju i preveli vozilo na njega, ima i ugovor i sve do prodaje auto AC „Morankić“ vozilo je bilo u funkciji Sportskog kluba.

Optuženi je kao svjedok odbrane objasnio osporavanje tačke tri optužnice koja se odnosi na prodaju vozila „Opel Kombo“ B.F., navodi da je odbor Sportskog kluba odlučio, jer je vozilo bilo staro, imali su tada kombi, vozilo je bilo teret i balast za održavanje, za plaćanje registracije, nije bilo potrebe za tim vozilom Opel Komba, odlučili su da se proda i J.J. i B.F. su dogovarali, navodi da ga je pitala za cijenu i da joj je rekao da oni neće vozilo prodati ispod 5.000,00 KM, hoće li praviti ugovor na manje para, B.F. mu je rekla da može praviti ugovor kakav hoće, prevod vozila je bio 20 KM, da nema potrebe da prave ugovor na 1.500,00 KM, da prave na 5.000,00 KM. Sa J.J. su dogovorili i on je njoj izdao priznanicu na 1.500,00 KM i „Kombo“ prodat za 5.000,00 KM što je ona i platila. Tada su bili u nekakvoj izgradnji, J.J. je to priznao, grijanja, novac je uzeo i dao J.J., da se nabavi peć za centralno grijanje u restoranu „Oko“, Udruženju koja je bila negdje oko 2.500 i da se ostatak utroši za radijatore, ventile, cijevi i ako ostane para da se vrati na blagajnu, što je on, po papirima i vratio. Ostatak novca je vraćen oko 1.000,00 KM i tih 5.000,00 KM je uloženo u kupovinu peći, par radijatora i cijevi, plaćanje ruku, za potrebe udruženja, od tog novca za sebe nije zadržao ništa, a tačno je da je u ugovoru navedena cijena

1.500,00 KM, i nije joj dao priznanicu J.J. na 5.000,00 maraka na stvarnu cijenu za koju je „Kombo“ prodan.

U unakrsnom ispitu tužioca optuženi, navodi da je tačno da su četiri radnika primala platu da su o tome sačinjavani, isplatni nalozi da su primili novac koji su potpisivali u prisustvu sekretara udruženja K.DŽ., to je vođeno za evidenciju da imaju ljudi, koji su primili novac, fiktivno ljudi nisu bili osigurani, nego kroz nalog blagajne, pečat i njegov potpis. Dokumentacija bi trebala da bude u klubu, to je dokumentacija Sportskog kluba koji je plaćao te radnike i trebala je biti u klubu, kada je odlazio iz Kluba, dokumentaciju nije našao, da li je neko uništio namjerno ili nije, to ne zna. Navodi da misli da radnici nisu potpisivali izvještaj u blagajni da su primali novac, potpisivali su nalog blagajni iznosa koji su primili, na svakom je trebao biti pečat kluba i njihov potpis da su primili, datum i koliko su primili. Tužilac je optuženom predočio iskaz koji je dao u istrazi u PU Živinice od 20.02.2013. godine, koji je potvrdio da je davao iskaz, pa obzirom da je optuženi slabovidna osoba tužilac je pročitao dio iskaza „novac od čikmine trošen je za plaćanje zakupnine prostora gdje se odigravala čikmina, zatim je trošen za isplatu plata radnika jer su ti radnici isplaćivani na crno i potpisali su izvještaj u blagajni da su primili novac“, optuženi je ostao kod izjave koju je dao na glavnom pretresu, da su radnici novac primali kroz nalog blagajne, a ne u blagajni. Potvrdio je da nije postojala odluka organa upravljanja u klubu za prodaju vozila „Opel Vivara“, vozilo je prodao da bi novac koji je posudio klubu, a koji mu nisu vratili dobio, da je novac posudio Klubu znaju svjedoci, ali nema nikakav ugovor. Tužilac je optuženom dalje u predočavanju iskaza pročitao

„Kad je u pitanju vozilo „Opel Kombo“ želim istaći da je ono na sportskom klubu, da je isto prodato B.F. koja je tada radila kao konobar u restoranu „Oko“ i novac od 1.500 sam položio na blagajnu“, optuženi je ostao kod iskaza koji je dao na glavnom pretresu i da se njegova izjava odnosi na ostatak novca od 1.500,00 maraka, koliko je Jašarević i uplatio u blagajnu, da nije lično uplatio nego preko osobe koja je bila zadužena, a to je J.J., i osporio je da je izjavio da je cjelokupan novac plaćen za peč, da je rekao oko 4.000,00 maraka, 2.500,00 maraka je bila peč, oko 1.500,00 maraka cijevi i radijatori i ta razlika predana na blagajni. Osporio je da nije bilo pismene odluke za prodaju vozila „Opel vivaro“ odluka je bila organa upravljanja o prodaji vozila, nije mu poznato gdje sada. Potvrdio je da su dok je bio predsjednik Kluba slijepih sazivali upravni odbor ili skupštinu ,rijetko, trebao bi da ima trag o tome, a zadnju skupštinu su održali 2014. godine, poslano je u Ministarstvo uprave i pravosuđa da je zadnja skupština održana, inače u periodu od 2010. do 2012. godine, nisu ni imali potrebu za sazivanje sastanaka, više su se usmeno dogovarali, jer su stalno bili tu.

Vještak Hadžić Lejla, kao vještak odbrane na direktan upit branioca je navela da po naredbi suda sačinila pisani Nalaz i mišljenje dopunu od 08.04.2016. godine, i da je u Naredbi, kako je branilac pojasnio pod tačkom 5. došlo do permutacije i da je pravilno da je optuženi na zajam da 20.000 KM, a 17.000,00 KM je novac koji je imao Klub slijepih. Vještak je navela u iskazu da je u Nalazu u tekstu napisala da je Klub slijepih participirao sa 17.000,00 KM ,i nastavila je sa izlaganjem, za tačka 1. da ukoliko su stvarni troškovi organizacije i održavanje tombole odnosno čikmine za 31 mjesec isplaćeni za četiri osobe, za tri osobe po 500,00 KM mjesečno i jednoj

osobi 300,00 KM mjesečno, navodi da ukupno za navedeni period troškovi iznose 55.800,00 KM. za koje navodi da navedeni troškovi odnosno isplate nisu dokumentovane pa je ostavla sudu na odlučivanje da li će ove troškove priznati, obzirom da je Zakona o računovodstvu i reviziji F BiH propisano da je knjigovodstvena isprava pisani dokaz ili memorisani elektronski zapis, o poslovnom događaju. Dalje navodi da je utvrđivala koliko iznosi razlika između pazara u narednom periodu i iznosa položenog pazara i troškova na ime rada angažovanih radnika kod održavanja tombole, da ta razlika iznosi 36.358,00 KM, da je to ustvari razlika između 92.158,00 KM ukupno prikupljenih pazara i utvrđenih 55.800,00 KM isplaćenih naknada radnicima na čikmini. Vještak je dalje u iskazu na glavnom pretresu objašnjavajući, tačku tri optužnice navela, da je utvrdila iznose koji su položeni na račun na ime pazara, utvrdila iznos od ukupno 9.950,00 KM, kako je navela u tabeli na strani 7. Nalaza i mišljenja, a koji se odnose na povrat ranije položenog novca iz blagajne na račun, koji je podizan ponovo sa računa i vraćan na račun na ime pologa pazara. Vještačenjem je utvrđivala, kolika je cijena bila novog vozila „Opel Vivaro“ kombi LWV dizel motor, sa srednjim nivom opreme sa ostalim podacima kao na računu „AC Boras“ od 30.08.2007. godine na predračunu, odnosno na osnovu ponude broj 140-3-07 i predračuna „AC Boras“ 026-03-07-2007 godine, utvrdila je da je cijena novog vozila ovih karakteristika 41.150,00 KM. a vozilo je plaćeno 36.000,00 KM od kojih Klub slijepih iz Živinica participira sa 17.000 KM, odnosno 46,83% slijedi da je udio optuženika 19.300, odnosno 53,17 % u nabavnoj cijeni vozila, koje je prodano za 20.000,00 KM to je cijena na računu, novčani udio Kluba u prodajnoj cijeni je 9.366,00 KM, a novčani iznos optuženog je 10.634 KM. te je navela da joj prilikom izrade dopunskog Nalaza i mišljenja nisu predloženi dokazi da je to vozilo zaista plaćeno 36.300,00 KM u smislu blagajnički nalog, potvrda o uplati, virmanski nalog bilo šta. Za gotovinsku isplatu od 17.000,00 KM je utvrdila da je izvršena sa transakcijskog računa kluba, i odnosi se na kupovinu navedenog vozila isplaćena iz sredstava odobrenog kredita NLB banke, namjenski odobrena za kupovine predmetnog vozila što je i naznačeno na čeku prilikom podizanja tog novca.

U unakrsnom ispitu vještaka, odbrane tužilac je od vještaka tražio pojašnjenje, koja je se izjasnila su stvarno bili troškovi organizacije tombole, koji nigdje nisu evidentirani, obračun napravila na osnovu informacija odbrane, za koje nije imala materijalne dokaze, za četiri osobe, da je jednoj isplaćivano po 300,00 maraka mjesečno i za tri osobe po 500,00 maraka mjesečno, a da je članom 14. Zakona o računovodstvu i reviziji propisano da je knjigovodstvena isprava pisani dokaz ili memorisani elektronski zapis o nastalom poslovnom događaju koja je potpisana od strane lica koje je ovlašteno za sastavljanje i kontrolu knjigovodstvene isprave, a služi kao osnov za knjiženje u poslovnim knjigama, te da ukoliko ne postoji bilo kakva takva evidencija, u knjigovodstvu se smatra da se taj poslovni događaj nije ni desio. Vještak je dalje navela da za tačke 4. i 5. Nalaza koje se odnose na vozilo „Opel marke „Vivaro“ je imala predračun i račun za vozilo, i da je u predračunu vozilo sa dažbinama cijena iznosila 41.150,00 KM, i da je imala račun kao dokument kojim se dokazuje da je vozilo plaćeno za iznos od 29.000,00 KM, i rješenje Uprave za indirektno oporezivanje carinske sekcije o oslobađanju plaćanja i zbog toga je cijena 29.000,00 KM, što i predstavlja razliku u iznosu cijene.

U dodatnom ispitu vještaka od strane branioca, potvrdila da ako nema dokumentacije, nema dokaza da se to desilo, nije knjiženo, a utvrdila je da nije, da se to u praksi ne bi smjelo dešavati, ali da je izračunala koliki su bili troškovi na osnovu parametara iz Naredbe, a sud će odlučiti hoće li te isplate prihvatiti ili neće.

Branilac je tražio d vještak pojasni u dodatnom ispitu, obzirom da je navela da je cijena vozila bila 41.150,00 KM i da je nakon umanjivanja cijena bila u iznosu od 29.000,00 maraka, što je vještak potvrdila, da iako joj to nije bio zadatak je imala račun od 29.000,00 KM i rješenje Uprave za indirektno oporezivanje, dakle to je upravo što odbrana osporava, vezano za olakšice, vještak se izjasnila da olakšice izračunava carina i oni imaju svoju metodologinu kako izračunavaju, i da ne tvrdi da je iznos od 29.000,00 KM iznos koji predstavlja iznos nakon što se obračunaju olakšice, nije ih ni obračunavala, imala je dokument na kojem tako piše, tako su izračunali, i vještak navodi da ne zna da je ta razlika koja čini olakšicu. dalje je navela da je dokumentacija bila, račun AK „Boras“ broj 796-15-75 od 30.08.2007 kojim je fakturisano vozilo H.M. u iznosu od 29.000,00 KM u koju cijenu nisu uračunate carinske dažbine i PDV na osnovu rješenja Uprave za indirektno oporezivanje odsjeka za carine broj UPI-32-/07 od 07.09.2007. godine, kojim se H.M. iz Živinica oslobađa od plaćanja od uvoznih dažbina i poreza na dodatnu vrijednost na predmetno putničko motorno vozilo, te da nije obračunavala ni PDV na carinu i na PDV, nego da je preuzela iz zvanične dokumentacije, to je izračun Uprave za indirektno oporezivanje.

U nastavku dokaznog postupka, tužilac je najavio izmjenu optužnice, a po osnovu naredbe tužilaštva za dodatno vještačenje, u toku glavnog pretresa, da je takav stav kancelarije glavnog tužioca, da može i tužilaštvo u toku glavnog pretresa pa je urađeno na taj način, da će predložiti da se ponovo uradi na okolnosti koje će ukazati tokom glavnog pretresa.

Vijeće je odlučilo da izmijenjenu optužnicu, dostavljenu na glavnom pretresu i dostavljenu braniocu optuženog izdvoji iz spisa i vrati tužiocu, a vještaka da otpusti obzirom da ga je na suđenje pozvao tužilac.

Tužilac je naveo na glavnom pretresu da se u toku glavnog pretresa činjenično stanje izmijenilo u pogledu tačke 1. optužnic, a kako to proizlazi iz iskaza svjedoka koji su izjavili da su za svoj rad u klubu primali platu, iako nisu bili prijavljeni samim time iz odbrane optuženog proizilazi da obaveze prema ovim radnicima nisu obračunate ni plaćane zbog čega postoji osnova sumnje da je **počinjeno krivično djelo porezne utaje**, jer obaveze dadžbina za plate odnosno za doprinose na plate nisu obračunate niti prikazane niti plaćene. Nadalje, iz iskaza svjedoka kao i nalaza vještaka ranijeg proizilazi da su listići prodavani po 1,2, 3, 5 maraka a prikazivani su svi da su prodavani po marku, , na ove iznose 2, 3, 5 maraka nisu obračunati porezi i dadžbine tako da na te okolnosti tužilaštvo predlaže da se uradi dodatno vještačenje, te je naveo zadatak vještaka:

„ da se izjasni na okolnosti da li se u poslovnim knjigama kluba slijepih prikazani isplate fizičkim licima po osnovu organizacije i održavanje tombole odnosno čikmine. To jeste tri osobe po 500 KM za period od 01.01.2010. do 30.11.2012. godine manje četiri mjeseca u kojima se tombola odnosno čikmina nije održavala

dakle ukupno za 31 mjesec. Zatim, jedne osobe po 300 KM za period od 01.01.2010. do 30.11.2012. godine manje četiri mjeseca u kojima se tombola odnosno čikmina nije održavala odnosno ukupno 31 mjesec; pod tačkom 2 da li je klub slijepih bio obavezan na navedene isplate obračunati i platiti porez i doprinose i ako jeste u kojem iznosu; pod tačkom 3. koliko iznosi razlika pazara za prodane listiće po 2, 3 i 5 KM i listića prodatih po 1 KM; pod tačkom 4. Da li je Klub slijepih bio obavezan da na navedenu razliku obračunati i platiti porez i doprinose i ako jeste u kojem iznosu i pod tačkom 5. da li je klub slijepih obračunato i platilo porez i doprinose na navedene isplate te ako jeste u kojem iznosu“

Nakon prijedloga tužioca izjasnio se branilac optuženog navodeći da poštuje načelo „jura novi kurija“ da sud poznaje pravo, uz činjenicu da su bitni elementi svake optužnice činjenični opis, pravna kvalifikacija i dokazi kojima tužiteljstvo potkrepljuje navode iz optužbe, da po tužiocu ne bi imali izmijenjenu nego sasvim novu optužnicu, novi činjenični opis, novu pravnu kvalifikaciju i novi dokazi. Fazu potvrđivanja optužnice je prošla optužnica, ima sasvim drugi činjenični opis, sasvim drugu pravnu kvalifikaciju i dokaze kojima se to potkrepljuje te da smatra, da je procesno nedopustivo da sud dozvoli da se predlažu novi dokazi, da se vrši prekvalifikacija na način kako to navodi zastupnik optužbe, da su dokazi koji su izvedeni ukazali na nove činjenice koje upućuju na jedno drugo krivično djelo, da činjenice nisu nastale između ova dva pretresa, tako da se po navodima tužioca pojavljuje novo krivično djelo kojeg nije bilo u optužnici, kojoj izmjeni se protivi i dopuna nalaza i mišljenja vještaka o kome sud nije donio rješenje i odlučio.

Vijeće je donijelo odluku ,da se prijedlog tužilaštva odbija za dopunu Nalaza i mišljenja, zbog činjenice da je optužnica potvrđena za krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret, zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ F BiH, pa prizilazi da bi se optuženom stavilo na teret još jedno krivično djelo u odnosu na tačku 1. a po potvrđenoj optužnici se vodi za jedno krivično djelo, jer je u suprotnosti sa odredbu člana 295.stav 1.ZKP FBIH, koji propisuje da se presuda odnosi na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je navedeno u potvrđenoj optužnici , iz kojih razloga je prijedlog tužioca odbijen.

U završnom izlaganju tužilac je naveo da iz odbrane optuženog proizilazi da je on plaćao radnike a da ih nije prijavio i da nije obračunavao davanja, a to je krivično djelo, i izmijenjenom optužnicom nije optuženi doveden u teži položaj iako je dodano jedno krivično djelo nego upravo lakši položaj u odnosu na inicijalnu optužnicu.

Navodi da je optužba je nakon izvođenja dokaza optužbe i odbrane i ovako okončanog postupka van razumne sumnje dokazala da je optuženi zaista počinio krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH te stoga predlažemo da ga sud oglosi krivim i da ga kazni po zakonu, te da istome izrekne sigurnosnu mjeru oduzimanje imovinske koristi pribavljenom krivičnim djelom u ukupnom iznosu od 72.847,00 KM.

U završnom izlaganju branilac optuženog je naveo da dokazi izvedeni dokom postupka, dokazi odbrane i dokazi optužbe upućuju na zaključak da tužilaštvo izvan razumne sumnje nije uspjelo dokazati da je optuženi počinio produženo krivično

djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 283. stav 3. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 55. KZ FBiH. Navodi da je optuženom stavljeno na teret da je radnjama opisanim u dispozitivu optužnice počinio navedeno krivično djelo, te da je navodno prekoračivši granice službenog ovlaštenja sa namjerom da sebi pribavi korist pribavio protivpravnu imovinsku korist koja prelazi iznos od 50.000 KM. a dispozitiv optužnice sadrži tri radnje od kojih svaka ponaosob u sebi sadrži po mišljenju tužiteljstva bitne elemente krivičnog djela iz člana 283. KZ FBiH pa analizirajući radnje u smislu izvedenih dokaza i činjenica koje se javljaju utvrđenima. Branilac navodi da se prva od tri radnje sastoji u tome da je optuženi navodno prisvojio dio pazara od igranih igara na sreću tombole, odnosno čikmine u vremenskom periodu od 01.01.2010. do 21.12.2012. godine, da se radi o iznosu od 56.123,00 KM. koji se temelji na Nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Lejle Hadžić od 19.08.2015. godine koja je navela da razlike između ukupno prikupljenog novca od tombole i novca položenog na blagajnu kluba iznosi 56.123,00 KM. Međutim, na glavnom pretresu a kroz iskaze svjedoka I.M., B.V., K.S.1 i K.A. kao i samog optuženika saslušanog u svojstvu svjedoka odbrane dokazali su da prisvajanja pazara od strane optuženika nije bilo, u tom vremenskom periodu da bi se tombola mogla organizovati bilo je neophodno angažirati osobe koje će raditi na tomei da su ta četiri svjedoka koja su u svojim iskazima detaljno, jasno i objektivno pojasnili sudu sve bitne činjenice koje se tiču rada na tomboli. Potvrdili su svoj angažman u vremenskom periodu od ukupno 31 mjesec u kom vremenu su njih četvorica primili ukupno 55.800,00 KM gotovinski na ruke. Svjedoci su objasnili, šta je ko od njih radio, te ko im je uistinu plaćao njihovu naknadu, nisiu osporili da su I.M., B.V. i K.S. na ime rada primili mjesečno po 500,00 KM, a K.B. iznos od 300,00 KM. Optuženi je dao prihvatljivo i razumno pojašnjenje iz kojih to razloga Sportski klub Živinice nije sa ovim osobama zaključio ugovore o radu nego su angažirani na crno, da je to pojašnjenje u spisu, u svemu prihvatljivo potvrđuje ne samo iskazi svjedoka nego i sadržina materijalnih dokaza u spisu je osobito nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke. Naime, razlika između prikupljenog novca pazara od tombole i novca položenog na blagajnu kluba iznosi 56.123,00 KM. i kada se od tog novca oduzme 55.800,00 KM koliko je isplaćeno na ime naknade za rad osobama angažovanim na tomboli a što je našao i vještak u svom dopunskom nalazu ostaje iznos 323,00 KM. u tom kontekst navodi da porezi i doprinosi za jedan mjesec dana za samo jednog uposlenika i minimalno prijavljenu plaću iznosi upravo negdje oko 300 KM. pa smatra da Sportski klub čiji je direktor bio optuženi finansijski nije mogao podnijeti da prijavi uredno ni dva zaposlenika, a kamoli četiri koliko ih je neophodno u radu tombole. Pored toga burto plaća jednog zaposlenika po Zakonu o minimalnoj plaći mjesečno iznosi oko 700 KM uz ostale obaveze koje poslodavac mora plaćati. Navodi da se optuženi detaljno i razložno, o ovome izjasnio u svom iskazu kako bi klub mogao funkcionirati, kako bi došao do sredstava neophodnih za rad, a time i pomagao svojim članovima, slijepim i slabovidnim osobama optuženi se odlučio da za potrebe organiziranja i rada tombole na crno angažuje četiri osobe. Odbrana smatra da se u konkretnom slučaju može eventualno raditi o finansijskom prekršaju, pa i prekršaju iz oblasti radnog prava, a ni u kom slučaju krivičnom djelu, jer izostaje umišlja, izostaje namjera pribavljanja protivpravne koristi, ali nema ni prekoračenja službenih ovlasti.

Navodi da se iz iskaza svjedoka može se zaključiti da je imajući puno povjerenje u osobe sa kojima je radio prvenstveno I.M., J.J., ali i zbog toga što kao potpuno slijepa osoba optuženi fizički, nije mogao činiti sve aktivnosti u vezi sa pazarom polaganjem istog na blagajnu odnosno račun kluba, isplatu naknade osobama koje su angažirane na radu tombole, te druge prateće poslove optuženi je prepustio svojim prvim saradnicima I.M. i J.J., pa navodi da cijeneći Nalaz vještak ekonomske struke i knjigovodstvenu dokumentaciju i iskaze svjedoka, optuženog može se zaključiti da to povjerenje nije zloupotrijebljeno, da niko od navedenih osoba nije zadržao za sebe dio pazara koji nije položio na blagajni ili na račun nego je isti isplaćivao radnicima na tomboli, ali nije sporno da ima 323,00 KM kao razlika između ukupno zarađenog pazara, s jedne strane i novca položenog na blagajnu kluba i novca datog na ime naknade osobama koje su radile na tomboli, iznos je samo posljedica olakog poimanja obaveza I.M. i J.J. koji bi gotovinski isplatili primjerice majstoru koji je urgentno morao nešto popraviti, nenaplaćene cijene prodalog listića tombole, nabavljenog sitnog inventara i tome slično. Smatra da tih stvarno nedostajućih 323,00 KM radnje i izostanak dužnih radnji od strane optuženog se ne može opredijeliti i kvalificirati kao bilo kakvo krivično djelo a pogotovo ne ono koje mu se stavlja na teret.

Branilac u završnoj riječi analizira radnju pod tačkom 2. optužnice koja se odnosi na pribavljanju koristi, a nanošenja štete Klubu slijepih u iznosu od 11.724 KM, a kroz prodaju vozila marke „Opel vivaro Kombi LVB“ da izvedenim dokazima tužilaštva nije dokazano da je počinjeno krivično djelo. Navodi da je vozilo što je u postupku dokazano izvan bilo kakve razumne sumnje kroz iskaze svjedoka H.M. i K.M. kao i optuženog kao svjedoka odbrane kupljeno za iznos od 36.300,00 KM. a za registraciju i dodatnu opremu je plaćeno još 700,00 KM. te da je dokazano u postupku da je Klub slijepih Živinice dao je 17.000,00 KM, a optuženi je Klubu pozajmio svojih 20.000,00 KM. Dokazano je da je vozilo bilo registrovano na ime H.M. čija je invalidska povlastica iskorištena i račun je izdat na iznos od 29.000,00 KM, pošto povlasticu nije moguće iskoristiti za kupovinu vozila čija je vrijednost veća od 30.000,00 KM, a nakon što je protekao period od tri godine u kojem nije dozvoljeno otuđivanje takvih vozila optuženi je kao kupac sa H.M. kao vlasnikom vozila zaključio kupoprodajni ugovor i vozilo dana 18.02.2011.godine, prodao „AC Morankić“ iz Tuzle za 20.000,00 KM. koji je pozajmio četiri godine prije toga Klubu za kupovinu tog vozila. Branilac nadalje navodi da se optuženom, stavlja na teret da je tom prodajom za sebe zadržao sav iznos i oštetio Klub, a da je sebi pribavio korist u iznosu od 11.724 KM, odbrana na suprot optužbi navodi da je optuženi pozajmio svojih 20.000,00 KM za kupovinu i registraciju vozila uz obavezu Kluba da mu pozajmicu vrati, uz navođenje, da je ugovor o zajmu pravni posao koji nastaje usmenim dogovorom zajmodavca i zajmoprimca, pa da samim tim optuženi i Klub nisu bili suvlasnici vozila jedini stvarni vlasnik i korisnik vozila bio je Klub pri čemu je to vozilo, moralo biti registrovano na H.M.. Odbrana smatra da je van razumne sumnje dokazano da je vozilo, korišteno za potrebe ovog Kluba, kao i Sportskog kluba i za potrebe pojedinih članova kluba. Pojašnjava da je Klub prema optuženom imao obavezu da mu vrati pozajmicu a da Zakon o obligacionim odnosima u takvim situacija propisuje pravo zajmodavca, kada nije ugovoren rok vraćanja da u svakom trenutku od zajmoprimca traži povrat pozajmljenog iznosa, te da Klub i optuženi nisu bili suvlasnici vozila pa da u situaciji kada dođe do prodaje vozila svako od njih ima pravo na dio kupoprodajne cijene ovisno o svom

suvlasničkom dijelu, jer tužilaštvo polazi od pogrešne pretpostavke da su Klub i optuženi suvlasnici, pa da optuženi zadržao suvlasnički dio Kluba naveden i procentualno i nominalno u optužnici, sebi pribavio protivpravnu korist, da je suprotno tome prodajom vozila „AC Morankić“ za iznos od 20.000,00 KM optuženi u cijelosti zadržao novac i tako vratio pozajmicu koju je dao Klubu. Branilac navodi da je vozilo korišteno pet godina, i njegova stopa amortizacije u tom momentu je 50%, a u prvoj godini ta je stopa 20%, dok je za svaku narednu godinu ona po 10%. a dokazano je da je vozilo plaćeno 36.300,00 KM uz dodatno potrošenih 700,00 KM, tako da amortizacija iznosi 17.247,00 KM, da je čak veća nego iznos koji je u kupovini tog vozila uložio Klub slijepih, pa smatra da Klub nije oštećen ,nego da je korištenjem vozila za svoje potrebe u periodu od 2007. do 2011. godine, Klub je uštedio znatna sredstva i zaradio, jer je vozilo izdavano i trećim korisnicima.

Branilac navodi da je u dopunskom Nalazu i mišljenju vještak ekonomske struke Lejla Hadžić na strani 8, pod tačkom 4 mišljenja se izjasnila, da je u vrijeme kada je vozilo kupljeno od „AC Boras“ njegova cijena bila 41.000,00 KM, pa kada se taj iznos umanji za PDV i carinu kojih obaveza je kupac bio oslobođen kao korisnik invalidske povlastice onda je cijena oko 36.000,00 KM za koju je cijenu vozilo i kupljeno. Odbrana se sa razlogom pita da li je bilo ekonomski isplativo „AC Boras“ vozilo vrijednosti 36.000,00 KM, prodati za samo 29.000,00 maraka, koliko formalno stoji u računu, jer je to iznos koji je niži čak od nabavne cijene, da bi ta auto kuća vozilo prodala ispod nabavne cijene. Navodi da je vozilo uistinu kupljeno za 29.000 KM, njegova tržišna vrijednost 2011. godine kada je prodato „AC Morankić“ iznosila bi 15.221,00 marku što znači 5.000,00 KM, manje od iznosa za koje je taj auto centar vozilo kupilo od optuženog, a predstavnik „AC Morankić“, Sakib Morankić je potvrdio da je vozilo kupljeno za 20.000,00 KM i da ga je prodao JU DZ Živinice zaradivši pri tome par stotina KM, tako smatra da i ova činjenica uz već pomenute materijalne i druge dokaze potvrđuje tvrdnju odbrane da je vozilo plaćeno 36.300,00 KM, a ne 29.000 KM koliko formalno stoji u računu. Branilac navodi da je optuženi vozilo „AC Morankić“ prodao u vrijeme kada je bio vlasnik vozila, jer je isto prethodno kupio od H.M.. pa se ne može optuženi teretiti što je sav novac dobijen od prodaje vozila kao prodavac zadržao za sebe jer je to pravo svakog prodavca neke stvari i sticanje imovinske koristi jeste motiv zbog čega neko prodaje neku stvar koja je u njegovom vlasništvu i da nije bio vlasnik vozila kod prodaje „AC Morankić“ ne bi mogao ni zaključiti kupoprodajni ugovor u svojstvu prodavca, kao fizička osoba kao vlasnik vozila, prodaje svoju stvar i zadržava kupoprodajni iznos, a zapravo vraća 20.000,00 KM, bez ikakve kamate ili neke druge koristi koji je dao u zajam Klubu slijepih i optuženi je kroz radnje opisane pod tačkom 2. optužnice pretrpio štetu, jer je njegovih 20.000,00 KM je zato vrijeme izgubilo onu prvobitnu vrijednost, jer da ga je štedio u banci za taj period bi imao kamatu oko 2.500,00 KM. a optužnicu tvrdi da je stekao protivpravnu korist od 11.724 KM. Branilac objašnjava dalje kada je u pitanju ova tačka optužnice, jasno je zbog čega ove pravne radnje nisu pratile odluke Kluba slijepih klub nije ni bio tabularni vlasnik vozila, koje se nikada nije ni vodilo kao osnovno sredstvo kluba tako da odluka o njegovoj prodaji i nije mogla biti donijeta jer se ne može prodati neka stvar na kojoj nije Klub upisan kao vlasnik, što potvrđuje i karton predmetnog vozila, optuženi je prodavac koji prodaje svoju stvar.

Branilac je detaljno analizirao utvrđene činjenice i dokaze, u vezi sa tačkom 3. dispozitiva optužnice. Navodi da tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi svih

5.000,00 KM dobijenih na ime kupoprodajne cijene za vozilo „Opel Kombo“ od kupca B.F. zadržao za sebe te time pribavio korist u navedenom iznosu. Brnilac navodi, da je vozilo prodato za 5.000,00 KM a ne za 1.500,00 KM koliko stoji u ugovoru o kupoprodaju, ali da je kupcu je izdat račun na 5.000,00 KM, što jasno pokazuje da optuženi nije imao nikakvu namjeru da prikrije stvarnu kupoprodajnu cijenu te stvori mogućnost da prisvoji dio tog iznosa. Naime da se B.F., optuženi kao i svjedok, sklapanje tog ugovora J.J. jasno su se izjasnili koliki je bio kupoprodajni iznos, da je na taj stvarni iznos kupcu izdat račun tj. priznanica, a da nije sporno da tih 5.000,00 KM nije položeno na blagajnu odnosno uplaćeno na račun Kluba slijepih, ali da je odbrana izvedenim dokazima izvan bilo kakve sumnje dokaza da taj iznos nije optuženi prisvojio za sebe. Novac je kako je odbrana dokazala, o čemu su se izjasnili u iskazima optuženi i svjedok J.J. utrošen za kupovinu materijala i troškove uvođenja grijanja u službene prostorije, za nabavku ogreva i druge troškove o čemu je detaljno izjašnjenje dao optuženi, a koje nije dovedeno u upit ni jednim dokazom tužilaštva. Navodi da činjenica da novac nije položen na blagajnu tj. uplaćen na račun kluba ne znači sama po sebi da je taj novac neko prisvojio za sebe. Tu činjenicu tužilaštvo je bilo dužno dokazati što nije učinjeno, odbrana dokazala da je novac u cijelosti potrošen u korist i za račun Kluba slijepih, odbrana tvrdi da u ovom postupku dokazi koji su izvedeni ne upućuju izvan razumne sumnje na zaključak da je optuženi počinio radnje opisane u dispozitivu optužnice, da nema dokaza da su se u njegovim radnjama stekla bitna obilježja bića krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. KZ.

Odbrana ne čini spornim da je u poslovanju Sportskog kluba i Kluba slijepih Živinica u periodu iz optužnice bilo određenih manjkavosti postupanja mimo odredaba zakona u smislu nezaključivanja ugovora o djelu, ne polaganja na blagajnu svih prihoda nego njihovog izravnog usmjeravanja na isplatu stvorenih obaveza i troškova u poslovanju, nisu to radnje koje se mogu kvalificirati kao krivično djelo, radi se o prekršajima po kojima se vode sasvim drugi postupci i u kojima se donose sasvim drugačije odluke i predložio je da bude donijeta presuda kojom se optuženika oslobađa od optužbe da je počinio krivično djelo za koje se tereti navedenom optužnicom, optuženi se pridružio završnom izlaganju svog branioca.

Sud je prilikom odlučivanja i analize izvedenih dokaza optužbe i odbrane uz primjenu odredbi Zakona o krivičnom postupku F BiH: člana 15.-jednakost u postupanju- (1) sud je dužan stranke i branioca tretirati na jednak način i svakoj strani pružiti jednake mogućnosti u pogledu pristupa dokazima i njihovom izvođenju na glavnoj raspravi (izmjena 9/09).(2) sud, tužilac i drugi organi koji učestvuju u postupku dužni su s jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog odnosno optuženog, tako i one koje im idu u korist.,člana 16.-Slobodna ocjena dokaza-pravo suda, tužioca i drugih organa koji učestvuju u krivičnom postupku da ocjenjuju postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano ni ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima.,člana 295.-vezanost presude za optužbu- (1) presuda se može odnositi samo na lice koje je optuženo i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici.

(2) Sud nije vezan za prijedloge tužioca u pogledu pravne ocjene djela (izmjena 9/09),člana 296.-dokazi na kojima se zasniva presuda- (1) Sud zasniva presudu

samo na činjenicama i dokazima koji su izneseni na glavnom pretresu. (2) Sud je dužan da savjesno ocijeni svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvede zaključak da li je neka činjenica dokazana.,člana 299.presuda kojom se optuženi oslobađa od optužbe sud će izreći: a) ako djelo za koje se optuženi optužuje nije zakonom propisano kao krivično djelo, c) ako nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje se optužuje.,člana 305.....(6) u obrazloženju presude sud će iznijeti razloge za svaku tačku presude. (7) Sud će određeno i potpuno iznijeti koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, iz kojih razloga nije uvažio pojedine prijedloge stranaka, iz kojih razloga je odlučio da se ne sasluša neposredno svjedok ili vještak čiji je iskaz pročitao, kojim razlozima se rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja, a naročito pri utvrđivanju da li postoji krivično djelo i krivična odgovornost optuženog i pri primjenjivanju određenih odredaba Krivičnog zakona na optuženog i njegovo djelo

Uz primjenu citiranih propisa, a u kontekstu provedenih dokaza proizilazi da je rješenjem Ministarstva pravde broj 06-213-61/98 od 23.03.1998.godine odobren upis Udruženja građana Sportski klub slijepih i slabovidnih opštine Živinice i da Udruženje zastupa i predstavlja predsjednik K.S., te da je rješenjem istog Ministarstva broj 06/1-05-2706/05 od 14.03.2005.godine, odobren upis promjene da Sportski klub slijepih i slabovidnih opštine Živinice zastupa predsjednik K.S. i K.DŽ. kao sekretara kluba, umjesto J.M., i da je rješenjem Ministarstva pravosuđa i uprave broj UPI -06/1-05-06386/12 od 28.12.2012.godine, imenovan za predsjednika Kluba J.J. „izabrani novi članovi Upravnog odbora K.S., Š.N., J.J. i K.DŽ., i odobrena izmjena Statuta Sportskog kluba slijepih i slabovidnih osoba opštine Živinice od januara 2005.godine, ovjeren pod brojem 061/1-05-2706/05 od 14.03.2005.godine, pa nije sporno da je K.S. bio predsjednik Kluba u periodu od 23.03.1998.godine do 28.12.2012.godine, i da je sa istim datumom ostao član Upravnog odbora Kluba. Nadalje iz dokaza proizilazi da su po osnovu Zahtjeva za izdavanje Naredbe za pretres PU Živinice broj 08-05/6-1-04.3-12358/12 BM od 19.11.2012.godine (dva zahtjeva), od strane Općinskog suda Živinice broj 33 0 K 048048 12 Kpp od 21.11.2012.godine izdata je tražena Naredba za pretres „prostorija koje koristi Sportski klub slijepih i slabovidnih osoba Živinice i prostorije restorana „OKO“ U Živinicama gdje se odigravaju igre na sreću-tombola i o izvršenom pretresu PU Živinice su dostavile izvještaj Općinskom sudu Živinice broj 08-05/6-104.3-12359/12 BM od 22.11.2012.godine kao i Kantonalnom tužilaštvu TK, i zapisnik o pretresanju MUP TK Tuzla broj 08-05/6-49/12 od 22.11.2012.godine, sa Potvrdom o privremenom oduzimanju predmeta –broj i datum kao na zapisniku, te fotodokumentaciju izvršenog pretresa broj 08-05/6-1-890/12 od 14.12.2012.godine.

Iz navedenih izvještaja o pretresu proizilazi da su prilikom pretresa pronašli dokumentaciju, knjiga prometa, sveska prometa, obračunski listovi, koji se odnose na igru na sreću tombola, o kojoj dokumentaciji su svjedočili saslušani svjedoci optužbe, potom odbrane i optuženi kao svjedok odbrane, pa nije sporno da su vodili evidenciju odigravanja igara na sreću. čikmine kako su to svjedoci iscrpno objasnili u svojim iskazima i kako je to utvrdila i vještak Hadžić Lejla u osnovnom Nalazu i mišljenju od 19.08.2015.godine i kako je to svjedočila na glavnom pretresu da su postojale knjiga, sveska pazara i posebna evidencija, i utvrdila prihod od

01.2010.godine do 11.12.2012.godine u iznosu od 92.158,00 KM, da su na blagajnu uplatili 36.035,00 KM a na račun Kluba 33.552,00 KM. U toku postupka odbrana dokazala izjavama svjedoka da nije sporno da je gotovinski četvorici radnika na čikmini za navedeni period od 31. mjesec, a što je u dopunskom Nalazu i na glavnom pretresu i potvrdila vještak da iako o tome, ne postoji zakonom propisana prateća dokumentacija, sud je poklonio vjeru iskazima saslušanih radnika, koji su tada radili na čikmini i potvrdili da su mjesečno njih trojica primali naknadu gotovinski po 500,00KM i jedan radnik po 300.00 KM, i navela je da to iznosi za navedeni period za trojicu radnika 46.500.00 KM i za jednog radnika 9.300,00 KM, da je ukupan iznos isplaćen po tom osnovu 55.800,00 KM, kako to i tvrdi odbrana i utvrdila je da je u istom periodu u dopunskom nalazu i iskazu na glavnom pretresu na račun Kluba uplaćeno 33.522,00 KM., pa sud prihvata tezu odbrane da optuženi nije po tački jedan optužnice prisvojio za sebe iznos od 56.123,00 KM, i time stekao protivpravnu imovinsku korist, niti je iskoristio svoj službeni položaj, kako to tvrdi tužilac i sa umišljajem postupao suprotno članu 4.stav 3. Zakona o udruženjima i fondacijama, kojim je propisano da članovima upravljačkih tijela i odgovornim licima nije dopušteno direktno ni indirektno sticanje dobiti ili druge materijalne koristi ostvarene iz djelatnosti udruženja ili fondacije, optuženi nije za sebe pribavi nikakvu korist, naprotiv omogućio je da Klub radi i da četvorica radnika članova kluba ostvaruju naknadu za rad, optuženi ne spori da, nije bilo ugovora o djelu, niti da su plaćali doprinose, niti da radnici nisu naknadu primali gotovinski, to ni radnici ne spore. Samim time nije postupao niti umišljajno sa namjerom da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, niti je postupao suprotno članu 18. stav 1.alineja 7. i 9. Statuta, Kluba slijepih i slabovidnih osoba iz januara 2005.godine, jer se suprotno tvrdnji optužbe postupao tako da niti je nanio materijalnu štetu klubu, a niti je činio nešto što bi nanijelo moralnu štetu klubu i sud prihvata tezu odbrane da je organizovanjem tombole omogućio da članovi kluba na način istina sa određenim proceduralnim greškama, koje optuženi i ne spori obezbijede sebi rad i da Klub na taj način egzistira, i time ostvari svrhu svog postojanja, ni jednim dokazom optužba nije dokazala da je optuženi sebi pribavio imovinsku korist, radnje optuženog nisu krivično djelo i tužilac nije ni dokazao da ga je optuženi počinio, odbrana ne spori da su radnje optuženog možda finansijski prekršaj, prekršaj iz radnog odnosa angažovanjem radnika za rad na "crno", ali nisu krivično djelo. u konačnom sud za tačku 1.optužnice sagledavajući sve dokaze, pojedinačno i u međusobnoj vezi, a posebno rezimirajući dopunski Nalaz i mišljenje vještaka Hahžić Lejle, da izdatci za organizovanje čikmine knjigovodstveno ne postoje, ali su kao stvarni dokazani u postupku, da takvo postupanje Kluba slijepih predstavlja prekršaj, i da zaista u materijalnom svijetu postoji, i da po mišljenju suda ga treba tretirati kao prekršaj, a za radnje optuženog nije dokazano da imaju obilježja krivičnog djela koje mu se optužnicom navedenom tačkom stavljaju na teret.

Naime ovakvo poimanje dokaza, od strane suda je i bio razlog da su odbije, prijedlog tužioca za izmjenu optužnice i vještačenje koje je tužilac imao namjeru da vrši, jer je suprotna članu 295. ZKP F BiH.

Sud je analizirajući iskaze svjedoka H.M., R.M., iskaz optuženog kao svjedoka odbrane, te iskaz kao i osnovni i dopunski Nalaz i mišljenje vještaka Hadžić Lejle, kao nesporno dokazano poklonio vjeru tim dokazima koji se odnose na tačku 2.

optužnice kao i dopunskom iskazu i nalazu vještaka Hadžić Lejle, dok nije prihvatio dio nalaza vještaka i iskaza vještak na glavnom pretresu po Nalazu od 19.08.2015.godine, u odnosu na kupovinu vozila „Opel Vivaro“ kombi LWB, za koji navodi da je utvrdila da je po osnovu računa AC Boras d.o.o iz Mostara zaključio ugovor sa H.M. o kupovini, navedenog vozila na svoje ime, koje je kupljeno po ugovoru na ime H.M., i da je prema predračunu broj 026-03-07 od 10.03.2007.godine cijena vozila bez PDV iznosila 35.170,94 KM, a sa obračunatim PDV iznosila 41.150,00 KM, da je na način detaljno opisan u Mišljenju i iskazu na glavnom pretresu optuženi, prodajom navedenog vozila oštetio Klub slijepih i slabovidnih osoba za iznos od 11.724,00 KM. Suprotno proizilazi iz dokaza koje je sud prihvatio kao nesporne, naime suglasan je iskaz optuženog i svjedoka H.M. da je bez ugovora dao svoju povlasticu da se kupi vozilo za Klub slijepih, tačno je da je zajedno sa optuženim bio u Mostaru i da je lično vidio da je K.S. isplatio svojim novcem 20.000,00 KM, da se na povlasticu nije moglo kupiti vozilo skuplje od 30.000,00 KM, da je tačno kako navodi svjedok proizilazi iz dokaza kartona za vozilo MUP TK Živinice da se kao vlasnik vozila od 09.09.2007.godine vodi kupac H.M. kome je prodavac „AC Boras“ Mostar ispostavio račun broj 796-15-75 od 30.08.2007.godine na iznos od 29.000,00 KM, u koji nisu uračunate carinske dadžbine i PDV RCI Tuzla, koji je na zahtjev prodavca od 29.08.2007.godine za invalidsku povlasticu kupca M.H., sa prilogom ponude broj 236-04-07 uz uplatu po predračunu 035-04-07 prema izvodu broj 27. od 24.06.2007.godine u iznosu od 1.029,43 KM, i primitka broj 1036558 od 31.08.2007.godine, uplate kupca H.M. prodavcu, po ispostavljenom računu za kupovinu vozila „Opel Vivaro“ iznosa od 25.000,00 KM, za koga je Uprava za indirektno-neizravno oporezivanje, Regionalni centar Tuzla-Odsjek za carine dana 07.09.2007.godine donijela rješenje broj 03/4-2 –UP/I-3203/07 da se M.H. oslobađa plaćanja uvozne dadžbine i poreza na dodatnu vrijednost za kupovinu putničkog motornog vozila marke „Opel“ tip „Vivaro kombi“, proizvedeno 2007.godine, carinske vrijednosti u iznosu od 29.000,00 KM. Dalje takođe nije sporno da je po Ugovoru o dugoročnom kreditu broj 101596435 od 17.06.2007.godine NLB Tuzlanske banke d.d Živinice odobren kredit za nabavku osnovnog sredstva u iznosu od 15.000,00 KM, Sportskom klubu slijepih i slabovidnih osoba Živinice koji je faksimilom potpisao K.S. i da je prema nalogu blagajni na teret Kluba dana 29.08.2007.godine, izvršena isplata iznos od 17.000,00 KM, za kupovinu auta. Prema tome stvarni vlasnik kupljenog vozila na osnovu svoje povlastice je bio M.H., korisnik je bio Klub slijepih i slabovidnih osoba Živinice, koju činjenicu su potvrdili svi saslušani svjedoci, kojima je takođe bilo poznato da je Klub na ime kupovine vozila izdvojio i platio 17.000,00 KM, nesporno takođe kroz izjave svjedoka je dokazano da je K.S. za preostali iznos kupoprodajne cijene pozajmio Klubu vlastiti novac u iznosu od 20.000,00 KM. Vještak u dopunskom nalazu i iskazu navodi da nije imala dokaze da je vozilo plaćeno u iznosu od 36.300,00 KM, ali da je tačno da je iznos od 41.150,00 KM imala po predračunu, i da nije ni obračunavala iznos od 29.000,00 KM, koji je naveden na računu kao cijena za koju je vozilo prodano i da je imala rješenje Uprave za indirektno oporezivanje –Odsjek za carine kojim je navedeno vozilo oslobođeno plaćanja i da je zbog toga cijena vozila 29.000,00 KM, što je i razlika cijene vozila, koju je utvrdila u iznosu od 35.170,94 KM, pa su prihvata kao dokazano da je stvarno plaćena cijena kupljenog vozila 36.300,00 KM, kako su to naveli i saslušani svjedoci.

Sud nije prihvatio obračun vještaka koji se odnosi na procentualno učešće Kluba u prodaji vozila od strane optuženog AC Morankić d.o.o. Bukinje po osnovu ugovora broj 25-2011 od 18.02.2011.godine ,rabljenog putničkog vozila „Opel Vivaro“ za cijenu od 20.000,00 KM, naime u postupku je dokazano da je Klub za kupovinu vozila dao iznos od 17.000,00 KM, dokazano je da ga je Klub od momenta kupovine koristio za svoje potrebe, takođe je dokazano da je kupac i vlasnik vozila bio M.H., na osnovu čije povlastice je i kupljeno, i da je optuženi pozajmio Klubu 20.000,00 KM, da mu se vrati , pa je suvišno i nepotrebno bilo obračunavanje procenata koji pripadaju Klubu, na kojem se vozilo nije ni vodilo kao vlasništvo, nego na M.H. i Klub nije ni bio suvlasnik vozila, nego samo korisnik i to više od četiri godine ,dok optuženi i vlasnik vozila M.H. nisu zaključili Ugovor o komisionoj prodaji vozila 13.09.2010.godine, putem Mješovite privredne zadruge „Pet Plus“ Tuzla, za navedeno vozilo i po računu broj 0766 od 13.09.2010.godine vozilo je preuzeo kupac K.S., koji u tom momentu i postaje vlasnik vozila, i legalno ga prodaje i namiruje se za iznos koji mu Klub, kao pozajmicu nikada nije vratio. Prema tome optuženi nije ni po tački dva optužnice počinio krivično djelo, da je iskorištavanjem svog službenog položaja, u svojstvu predsjednika kao odgovorne osobe u Klubu slijepih, navedenom prodajom kao vlasnik istog, samo vratio iznos koji je pozajmio Klubu, koji mu ga kao pozajmicu nije vratio, i to za cijenu koju su mu dugovali, pa je i logično da novac zadrži za sebe u cijelom iznosu i na taj način nije oštetio Klub slijepih, jer nikada nisu ni bili vlasnici vozila nego korisnici istog bez naknade, pa ne da su pretrpili štetu nego su ostvarili korist upotrebom vozila ,tako da iznos koji su dali za kupovinu kupcu vozila M.H. ,su kroz besplatno četvorgodišnje korištenje vozila su se višestruko obeštetili za taj iznos., a optuženi im svojim radnjama u kojima se i ne stiču obilježja biča krivičnog djela kojim ga optužba tereti, niti je postupao umišljajno niti im je nanio štetu bliže označenu u tački dva optužnice, niti je protivpravno pribavio bilo kakvu imovinsku korist, optuženi je legalnom prodajom kao vlasnik vratio ,pozajmljeni novac, nakon više od četiri godine, niti je postupao protivno odredbama Statuta a niti zakona na koji se optužba poziva kao i u tački jedan optužnice. U konačnom ni pitanje Odluke o prodaji vozila „Opel Vivaro“, koji je optuženi kao vlasnik prodao, nije bila ni potrebna bilo kakva odluka o prodaji vozila Kluba koji je bio korisnik kupljenog vozila ,čiji je vlasnik bio M.H., a nakon komisije prodaje optuženom ,vlasništvo nad vozilom je prenjeto na kupca K.S., koji ga je i prodao kao vlasnik.

Analizom dokaza i izjava svjedoka te iskaza vještaka i Nalaza i mišljenja, i materijalne dokumentacije ,a posebni iz iskaza svjedokinje B.F., a koje radnje se odnose na tačku tri optužnice proizilazi da nije sporno kako je to vještak utvrdila da iznos od 500,00 KM, nije dana 05.10.2011.godine položen na račun kluba niti je uplaćen u blagajnu, to odbrana i ne spori, ali osporava da je novac od prodaje prisvojio za sebe optuženi. Svjedokinja B.F. je potvrdila da je kupila vozilo „Opel kombo“ za iznos od 5.000,00 KM i da su joj i dali priznanicu na iznos koji je platila, potvrdila je da je u ugovoru navedeno da je cijena od 1.500,00 KM, ni odbrana ne spori da je naveden u ugovoru taj iznos, ali da su ga naveli radi manjih dadžbina. Da su tačni navodi svjedokinje proizilazi iz ugovora bez datuma i broja da je cijena putničkog motornog vozila marke „OPEL COMBO“ 1.500,00 KM, da je tačno da na priznanici broj 04149 od 05.10.2011.godine je naveden iznos od 5.000,00 KM,

kao kupoprodajna cijena za vozilo i na ime kupca, i da se radilo o prodaji vozila vlasništvo Sportskog kluba slijepih i slabovidnih osoba Živinice ,koji je kupljen po računu broj 89/03 dana 17.04.2003.godine od firme „Auto Centar SUS“ Maline za cijenu od 19.987,70 KM. J.J. je bi svjedok prodaje i potvrdio je da je B.F. novac dala K.S., ali da nije siguran za koje potrebe je tačno utrošen, zna da su radili rekonstrukciju grijanja i peći, nešto novca je uloženo u te namjene, da su nabavljali ugalj 4-5 tona i da je cijena oko 800,00 KM, pored ovih navoda o načinu utroška sredstava, optuženi je objasnio da je 1.500,00 KM, trebao J.J. da uplati na blagajnu, da je peč koju su kupili plaćena 2.500,00 KM, a da je za cijevi i radijatore plaćeno oko 1.500,00 KM. Sud prihvata kao dokazano da je prodaja vozila „OPEL COMBO“ za cijenu od 5.000,00 KM, da je taj iznos gotovinski plaćen od strane kupca ,dokazano priznanicom o uplati i da su novac utrošili ,za renoviranje kupovinu peći i ostale radove, tužilac nije pružio suprotne dokaze, i odbrana ne spori da novac nije uplaćen u blagajnu, ali da ni za tačku tri optužnice optužba nije dokazala da je optuženi van razumne sumnje novac zadržao za sebe, jer je to suprotno provedenim dokazima i nije dokazao da sa umišljajem iskorištavanjem svog službenog položaja pribavio sebi korist , te da je postupao suprotno zakonu i Statutu ,kao po tačkama jedan i dva optužnice.

Iz ovako utvrđenih činjenica na osnovu provedenih dokaza , sud je izveo zaključak da optuženi nije počinio krivično djelo koje mu se optužnicom, stavlja na teret, jer nisu krivična djela počinjena na način koji je propisan zakonom.

Naime, pravna kvalifikacija djela koje je optuženom stavljeno na teret produženo krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383.stav 3.u vezi sa stavom 1.u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a zakonom propisana obilježja ovog krivičnog djela su propisana na način da to djelo čini onaj ko je odgovorna osoba u Federaciji:

- iskorištava svoj službeni položaj ili ovlaštenja

- prekorači granice svoje službene ovlasti

- ne obavi svoje službene ovlasti

a pri tome

- bude pribavljena imovinska korist koja prelazi iznos od 50.000,00 KM

Odredba člana 55.stav 2. KZ F BiH propisuje, produženo krivično djelo je učinjeno kada je učinitelj s namjerom učinio više istih ili istovrsnih krivičnih djela koja, s obzirom na način učinjenja ,njihovu vremensku povezanost i druge stvarne okolnosti koje ih povezuju čine jedinstvenu cjelinu. Nadalje odredbom člana 35. KZ F BiH ,propisano je da krivica postoji ako je počinitelj u vrijeme počinjenja krivičnog djela postupao sa umišljajem, dok je članom 37. istog zakona propisano da je krivično djelo počinjeno sa umišljajem kad je učinitelj bio svjestan svog djela i htio njegovo izvršenje ili kada je bio svjestan da zbog njegovog činjenja ili nečinjenja može nastupiti zabranjena posljedica, ali je pristao na njezino nastupanje, znači da počinitelj ovog djela jeste odgovorna osoba koja postupala sa umišljajem.

Optuženi K.S. nije postupao sa umišljajem, niti je sebi pribavio protivpravnu imovinsku korist detaljno obrazloženo za sve tri tačke optužnice i u njegovim radnjama nema bitnih obilježja krivičnog djela koje mu se optužbom stavlja na teret, da je optuženi počinio produženo krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja

iz člana 383.stav 3.u vezi sa stavom 1.u vezi sa članom 55. KZ F BiH iz izreke ove presude po sve tri tačke, to je sud optuženog na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe ,jer nije dokazano da je počinio krivično djelo koje mu se optužbom stavlja na teret.

Obzirom da je optuženi oslobođen od optužbe, sud je na osnovu člana 203.stav 1.Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine odlučio da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Oštećeni Klub slijepih i slabovidnih osoba je sa imovinskopравnim zahtjevom na osnovu člana 212.stav 4 Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine upućen da ga ostvaruje u parničnom postupku.

Zapisničar

Suada Zulić,s.r.

Predsjednik vijeća

Sudija

Paša Softić,s.r.

Pouka: Protiv presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine u roku od 15 dana od pismenog prijema presude, putem ovog suda. Žalba se podnosi pismeno u četiri primjerka.